Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 6

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκαπέντε 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ὅλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | *Ἀθῆναι, 2 Ἀπριλίου 1938* | *Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 18*

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Καζιμίρ εἶχε τὴν πεποίθηση πὼς τὸ παιδὶ αὐτὸ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀντίθετες δυνάμεις: ἡ μιὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ ὠφελήσῃ καὶ ἡ ἄλλη προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο, ἂν δχι νὰ καταστρέψῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ τουλάχιστον νὰ ἐξουδετερώσῃ κάθε ἐνέργεια τῆς πρώτης. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ δὲν γνώριζαν ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἐχθρικὴ δύναμη ἦταν δύσκολο νὰ τὴν πολεμήσουν.

Ὡστόσο τὸ νὰ ξαναβροῦν τὰ ἴχνη τοῦ Γιέννη Ἀλφάνι δὲν θὰ ἦταν καὶ τόσο δύσκολο ὅσο νόμιζε ἡ γριὰ Ὀνωρίνα. Ἂν ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ βλάψῃ τὴν Ἀνναμπέλλα, θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ριψοκίνδυνο νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ καταλάβῃ, ὅτι καὶ ἄλλοι ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν γνώριζαν τὸ μυστικὸ καὶ εἶχαν τὸ νοῦ τους στὸ παιδί.

Ὁ δημοσιογράφος εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ Ὀνωρίνα τοῦ εἶχε πεῖ ὅ,τι γνώριζε γιὰ τὴν οἰκογένεια τῆς μικρούλας· ὡστόσο ἡ ἱστορία μὲ τοὺς γκάγκστερς ἦταν πλαστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Καὶ ἡ ἴδια ἀκόμη ἡ Ὀνωρίνα τὴν πίστεψε γιατὶ τὴν σύμφερε νὰ τὴν πιστέψῃ. Φαινόταν πὼς ἦταν μιὰ γυναίκα ποὺ γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα δὲν θὰ σταματοῦσε μπροστὰ σὲ τίποτε.

Τὸ παιδὶ σίγουρα δὲν θὰ τὸ ἀπομάκρυναν οἱ γονεῖς του ἀπὸ κοντά τους. Κάποιος θὰ τοὺς τὸ ἄρπαξε καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν θὰ ἦταν κανένας κοινὸς ληστής, γιατὶ ὁ σκοπός του ἦταν νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ παιδὶ γιὰ πάντα καὶ ὄχι νὰ εἰσπράξῃ λύτρα. Δίχως ἄλλο ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐντολὴ αὐτὴν δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ κάνῃ ἔγκλημα γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση τὴ μικρούλα. Προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ αὐτὸν τὸν σκόπελο ἐξαφανίζοντας ὅλα τὰ ἴχνη τοῦ παιδιοῦ, δίνοντάς του ἕνα ἄλλο ὄνομα, μιὰν ἄλλη πατρίδα, ξερριζώνοντάς το ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ εἶχε ἀναστηθῆ ὅπως ξερριζώνει κανεὶς ἕνα λουλούδι μὲ τὶς ρίζες του καὶ τὸ φυτεύει ἀλλοῦ.

Κι' ἔτσι τὰ χρόνια εἶχαν περάσει καὶ ἡ μικρὴ πωλήτρια τῶν καρτ-ποστὰλ εἶχε μεγαλώσει δίχως νὰ ξέρῃ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, ὥσπου μιὰ μέρα ἕνα χέρι τὴν πλησίασε στὸ σκοτάδι καὶ τῆς ξεσκέπασε μιὰ ἄκρη ἀπὸ τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου ποὺ σκέπαζε τὴ ζωή της. Μιὰν ἄκρη μοναχά, γιατὶ ἀμέσως ὕστερα τὰ ξανασκέπασε πάλι ὅλα ἀδιαπέραστο σκοτάδι.

Ὡστόσο τὸ ἐπεισόδιο τῆς ξανθῆς κούκλας ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ἔδειχνε πὼς ὑπῆρχε καὶ μιὰ πάλη, ἕνας κρυφὸς πόλεμος ἀνάμεσα στὶς δύο μερίδες. Ἕνας πόλεμος ἀμείλικτος καὶ σκληρὸς ποὺ εἶχε γιὰ κέντρο του τὴν Ἀνναμπέλλα.

Ἔπρεπε νὰ τὸν παρακολουθήσῃ σὰν ἁπλὸς θεατής; Ὄχι, γιατὶ ὅσο σκεπτόταν τόσο ἔβλεπε πὼς ἴσαμε τώρα ἡ μερίδα ποὺ ἦταν ἐχθρικὴ πρὸς τὸ παιδὶ ἦταν ἡ δυνατώτερη. Νὰ συμμαχήσῃ πάλι μ' ἐκείνους ποὺ ἤθελαν τὸ καλό του; μὲ τὴν γριὰ τοῦ πάρκου καὶ τὸν ἄγνωστο τοῦ παραθυριοῦ; Ποιοὶ ἦσαν ὅμως αὐτοὶ ἄραγε; Καί, ἕνα ἄλλο μυστήριο, ποὺ μπέρδευε ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα: Τί ἐσήμαινε ἡ διεύθυνση τῆς Γκρέτας Λυντόφσκυ ποὺ βρέθηκε γραμμένη ἐπάνω στὸ κομματάκι τὸ χαρτὶ ποὺ σώθηκε ἀπὸ τὸ σημείωμα τῆς ξανθῆς κούκλας; Τὸ χαρτὶ ἔγραφε καθαρά: «Λεωφόρος τῶν Ἀκακιῶν ἀρ. 3». Ποιὸς νάχε ἄραγε χαράξει τὴ συβιλλικὴ αὐτὴ φράση, ἀνακατεύοντας ἔτσι καὶ τὴν νεαρὴ Οὐγγαρέζα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση;

Ὡστόσο ὁ Καζιμίρ δὲν μπόρεσε νὰ

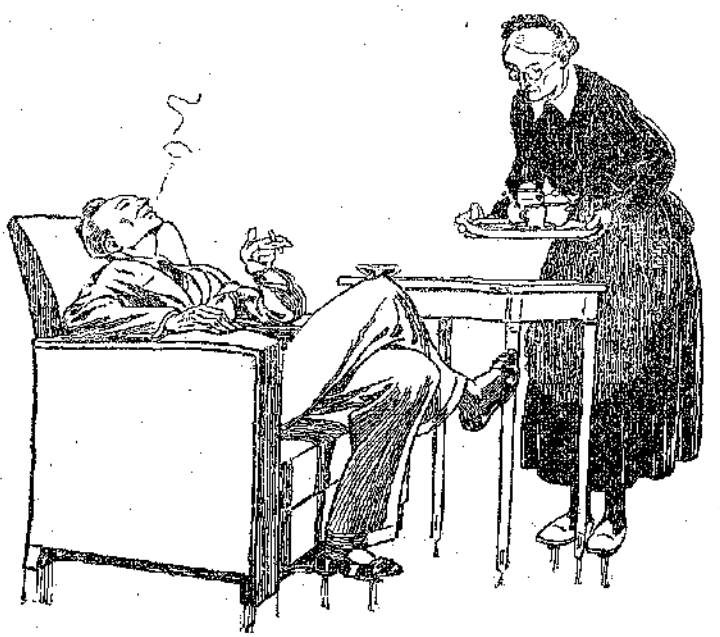

Ἡ οἰκονόμος παρουσιάστηκε μὲ τὸν ἀχνιστὸ καφέ.
(Σελ. 149 στ. γ').

συνεχίση ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις του γιατὶ τὸ ρολόϊ ποὺ χτύπησε δίπλα του τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ ξαφνιασμένος. Ἦταν κιόλας τέσσερις ἡ ὥρα! Καὶ στὶς τεσσερεσήμισυ εἶχε ὑποσχεθεῖ στὴν Γκρέτα, ὅτι θὰ πήγαινε νὰ τὴν συναντήση γιὰ νὰ πᾶνε μαζὶ σὲ μιὰ συναυλία!

Σηκώθηκε βιαστικός. Μόλις πρόφθαινε ν' ἀλλάξη κοστούμι. Ντύθηκε γρήγορα. Βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του, φώναξε ἕνα ταξὶ ποὺ περνοῦσε καὶ λίγα λεπτὰ ἀργότερα βρισκόταν στὴ Γκρέτα.

Στὴ σκάλα ποὺ ἀνέβαινε συνάντησε τὸν βαρῶνο Βάρνα ποὺ τὸν χαιρέτισε ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. «Τὰ ἑκατομμύρια του τὸν κάνουν νὰ μὴ καταδέχεται νὰ χαιρετίση ἕναν φτωχὸ δημοσιογράφο σὰν καὶ μένα», σκέφθηκε ὁ Καζιμίρ.

Ἡ Γκρέτα Λυντόφσκυ τὸν προϋπάντησε στὴν ἐξώπορτα. Φοροῦσε ἕνα ἄσπρο φόρεμα καὶ τὸ μαῦρο της καπέλλο ἔκαμε πιὸ φωτεινὰ ἀκόμη τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

— Φοβήθηκα πὼς θὰ ξεχνοῦσατε τὴ συνάντησή μας. Γιὰ νὰ ἔρθω μαζί σας στὴ συναυλία ἀρνήθηκα νὰ πάω μαζὶ μὲ τὸ βαρῶνο Βάρνα καὶ νὰ ἐγκαινιάσω τὴν καινούργια του ἀτμάκατο. Ἦταν ἔξω φρενῶν ὁ καϋμένος. Ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ πείση νὰ πάω μαζί του. Δὲν τὸν συναντήσατε στὴ σκάλα;

— Ναί τὸν συνάντησα. Ἂν βλέπατε τί μοῦτρα μοῦ ἔκανε!

Καὶ φούσκωσε τὰ μάγουλά του καὶ κατέβασε τὰ φρύδια του, θέλοντας νὰ μιμηθῆ τὸ κατσουφιασμένο ὕφος τοῦ βαρώνου.

Ἡ νέα τὸν σταμάτησε.

— Ἐλᾶτε, δὲν θέλω νὰ κακολογεῖτε τὸν βαρῶνο. Ἦταν στενὸς φίλος τοῦ πατέρα μου καὶ ὅταν τὸν ἔχασα αὐτὸς πῆρε τὴν περιουσία μου στὰ χέρια του καὶ μ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν καταστροφή. Αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ τοῦ τὸ ξεχάσω.

— Ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ Κόστ.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ:

— Δὲν νομίζετε πὼς πρέπει νὰ πηγαίνουμε; Φοβᾶμαι μήπως φθάσουμε ἀργά.

Ξεκίνησαν πεζὴ καὶ πῆγαν στὸ μεγάλο ὀπαίθριο θέατρο ὅπου γινόταν ἡ συναυλία. Ἡ Γκρέτα ἀκουμποῦσε ἐλαφρὰ στὸ χέρι τοῦ Κόστ. Ἐξάφνα τὸν ρώτησε:

— Καὶ τὸ μυστήριο τῆς ξανθῆς κούκλας; Δὲν κάνατε καμμιὰ καινούργια ἀνακάλυψη ἀκόμη;

— Καμμιὰ ἀπολύτως, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, ἀποφασισμένος νὰ κρατήση μυστικὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρωϊνῆς του ἔρευνας.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ θέατρο μόλις εἶχε ἀρχίσει ἡ συναυλία. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλ. Ἄκουγαν κι' οἱ δυό τους γοητευμένοι ἀπὸ τὴ θαυμασία μουσική. Ὅταν ὅμως ἔσβυσε καὶ ἡ τελευταία νότα ὁ Καζιμὶρ βυθίστηκε πάλι στὶς σκέψεις ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν ἀπὸ τὸ πρωΐ. Τοῦ φαινόταν πὼς ὅλα τὰ περιστατικὰ ποὺ εἶχαν συμβεῖ ὅλες αὐτὲς τὶς τελευταῖες ἡμέρες εἶχαν ἄμεση σχέση μεταξύ τους. Φθάνει νὰ μποροῦσε νὰ βρῆ τὴν μία ἄκρη ἀπὸ τὸ νῆμα καὶ τότε θὰ λύνονταν ὅλα τὰ μυστήρια ἀπὸ μόνα τους.

Γιατὶ κιόλας ξαναγύριζαν στὸ μυαλό του μὲ τόση ἐπιμονὴ τὸ πρόσωπο, ἡ φωνὴ καὶ τὰ φεραίματα τῆς κυρίας ντὲ Λεόν; Ἡ χλωμὴ αὐτὴ γυναίκα, μὲ τὸ θλιμμένο πρόσωπο, ἦταν στ' ἀλήθεια ἀπόλυτα ἄσχετη μὲ τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε διαδραματισθῆ στὸ σπίτι της, ἢ μήπως καὶ τυχόν;..

Κούνησε τὸ κεφάλι του. Πάλι τοῦ ξέφευγε τὸ νῆμα τοῦ μυστηρίου ἀπὸ τὰ χέρια του κι' ἔμοιαζε σὰν νὰ μπερδεύεται καὶ ν' ἀνακατεύεται τόσο, ὥστε νὰ μὴν μπορῆ καθόλου νὰ τὸ ξεμπλέξη.

Ἡ συναυλία ξανάρχιζε. Μὰ ὁ Καζιμὶρ ἦταν τόσο πιασμένος καὶ κυριευμένος ἀπὸ τὶς ἔνοιες καὶ τὶς ἀμφιβολίες του ὥστε οὔτε ἄκουγε καθόλου τὴ μουσική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πολλὲς ἐκπλήξεις περίμεναν ἀκόμη τὴν Ἀνναμπέλλα. Μὰ τίποτε δὲν τῆς ἔκανε μεγαλύτερη ἔκπληξη ἀπ' ὅ,τι ἡ ὁλότελα ἀνέλπιστη εὐγένεια καὶ καλωσύνη τῆς θείας της, ποὺ ἐντελῶς ξαφνικὰ ἄλλαξε μέσα σὲ μιὰ μέρα ριζικὰ τρόπους ἀπέναντί της.

Μόλις γύρισε τὸ βράδυ ἡ μικρούλα, ἡ γριὰ Ὄνωρίνα τῆς πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὶς κάρτες ἀπ' τὰ χέρια.

— Καλέ μου παιδί, τῆς εἶπε, δὲν θέλω πιὰ νὰ τριγυρίζῃς στοὺς δρόμους. Τώρα εἶσαι πιὰ μεγάλο κοριτσάκι. Προτιμῶ νὰ μένῃς στὸ σπίτι.

Ἡ Ἀνναμπέλλα τὴν κοίταξε κατάπληκτη μὴν πιστεύοντας τὰ μάτια της. Μὰ ἡ θεία της ἐξακολούθησε μὲ μελιστάλακτη φωνή:

— Μὴ σοῦ φαίνεται παράξενη αὐτὴ ἡ ἀπόφασή μου. Δὲν θὰ τὴν περίμενες βέβαια, ἀλλὰ τὴ σχεδίαζα ἀπὸ καιρό. Πάντοτε μοῦ κόστιζε πολὺ ποὺ ἤμουν ἀναγκασμένη νὰ σὲ στέλνω στοὺς δρόμους νὰ πουλᾶς κάρτες. Ἂν τὸ ἔκανα ἴσαμε τώρα εἶναι γιατὶ ἤμουν φτωχὴ καὶ ἐκεῖνα ἀκόμη τὰ λίγα χρηματάκια ποὺ ἔφερνες ἔπιαναν τόπο.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΧΙΜΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ

Ἕνας μεθυσμένος θέλει νὰ γυρίση στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ ἔχει χάσει τὸ δρόμο καὶ ρωτᾶ ἕναν πόλισμαν:

— Σᾶς παρακαλῶ, κατὰ ποῦ πέφτει ἡ ὁδὸς τάδε;

— Ἀπὸ κεῖ, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ πόλισμαν. Πέρασε στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο καὶ στρίψε στὴν πρώτη γωνία.

Ὁ μεθυσμένος περνᾶ ἀντίκρυ καὶ ρωτᾶ ἕναν πολίτη ποὺ στεκόταν ἐκεῖ:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε: Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο;

— Ὄχι, καλέ, τοῦ ἀπαντᾶ φυσικὰ ὁ πολίτης, τὸ ἀντικρυνὸ εἶν' ἐκεῖνο-ἐκεῖ!

Καὶ τοῦ δείχνει τὸ ἄλλο, ὅπου στεκόταν ἀκόμα ὁ πόλισμαν.

— Μπά! κάνει κατάπληκτος ὁ μεθυσμένος. Τώρα-δὰ ὁ πόλισμαν ἐκεῖνος μοῦ εἶπε πὼς εἶν' αὐτό. Τὸ μασκαρά! μὲ κορδίδεψε.

Καὶ ξαναπέρασε θυμωμένος στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο κι' ἄρχισε νὰ βρίζη τὸν πόλισμαν ποὺ τὸν κορόϊδεψε...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἐγίνηκε διάλειμμα καὶ ἡ αὐλὴ γεμίζει
Ἀπὸ φωνὲς καὶ χάχανα! Τί θόρυβος! [πῶ! πῶ!
Ἕνα ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ στὴ μέση ξε- [χωρίζει...
— Σωπᾶτε! γιὰ ν' ἀκούσετε αὐτὰ ποὺ [θὰ σᾶς πῶ.

— Φέτος, παιδιά, μᾶς στείλανε τὸ Πάσχα [γιὰ τὸ Μάη!
Τοῦ Ἅη-Γεώργη τὴ γιορτή, τὴ φάγανε κι' αὐτή!
Μιὰ μακρυὰ σαρακοστὴ ποὺ πάει καὶ [δὲν γυρνάει,
Καὶ στὴ σειρὰ μαθήματα, στὴν αὔδου- [σα κλειστοί!

Πάρτε λοιπὸν ἀπόφαση! Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ [συστήσω
Ἐσένα ποὺ ἀνησύχησες, νὰ μὴ βαρυ- [γνώμᾶς!
Ἂς βγοῦμε ἀσπροπρόσωποι, κανεὶς μὴ [μείνῃ πίσω.
Ἡ νίκη καθ' ἐμπόδιου εἶναι τιμὴ γιὰ [μᾶς!

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟΤΕ ἴσως ἡ 25η Μαρτίου δὲν γιορτάσθηκε στὴν Ἀθήνα μὲ τόση ἐπισημότητα, ἐπιδεικτικότητα κι' ὁμορφιά, μὲ ὅση ἡ τελευταία τὴν περασμένη Παρασκευή. Τὴ γλυκειά, ἀνοιξιάτικη κι' ἡλιόλουστη αὐτὴ ἡμέρα θἀργήσουν νὰ τὴν ξεχάσουν οἱ Ἀθηναῖοι. Γιατὶ τοὺς παρουσίασε, ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὴ νύχτα, φωτισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο ἢ ἀπὸ τἀναρίθμητα ἠλεκτρικά, θεάματα κι' ἀκροάματα σπάνια. Σημαιοστολισμὸς ἀπέραντος, σάλπιγγες, ταμποῦρλα καὶ μουσικὲς ὅλη τὴν ὥρα, παρατάξεις καὶ παρελάσεις μεγαλειώδεις, ὡραῖοι πατριωτικοὶ λόγοι, στεφανώματα ἡρωϊκῶν μνημείων, φωταψίες, λαμπαδηφορίες, χειροκροτήματα, ζητωκραυγές, ἐνθουσιασμός, θαυμασμός, ἔκσταση, μαγεία. Τὸ κυριώτερο ἦταν βέβαια ἡ ἐπίδειξη τῶν ἐθνικῶν μας στρατιωτικῶν δυνάμεων. Δὲν τὸ φανταζόμαστε πὼς ἔχουμε τόσες καὶ τὸ βλέπαμε ξαφνικὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ εἶχαν ἁπλωθεῖ ὅλες γιὰ τὴν παράταξη, ὄχι πιὰ στοὺς κεντρικούς, ἀλλὰ καὶ στοὺς πιὸ ἀπόκεντρους δρόμους, καὶ γιὰ τὴν παρέλαση ποὺ βάσταξε ὁλάκερες ὧρες. Πεζικό, εὐζωνικό, ἱππικό, μηχανικό, πυροβολικό, ἀεροπορικό, ναυτικό,—ὅλα τὰ σώματα κι' ὅλα τὰ ὅπλα, ὡς τοὺς χωραφύλακες, τοὺς ποδηλάτες καὶ τοὺς νεαροὺς φαλαγγίτες, ἀποτελοῦσαν τὴν ἐπιδεικτικὴ αὐτὴ πομπή, σὲ στάση ἢ σὲ κίνηση, ποὺ γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἔκτασή της, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ πώς, γιὰ νὰ γυρίσω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία στὸ σπίτι μου, ἀναγκάσθηκα νὰ διασχίσω... τὴ μισὴ Ἀθήνα!

Σὰν ἀκαδημαϊκὸς συγκλητικός—ἔχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι πρόεδρος τῆς Τάξης Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν—ἤμουν καλεσμένος στὴν ἐπίσημη δοξολογία. Τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἀκαδημίας, μὲ τὴν ἄδεια «ἐλεύθερης—τάχα—κυκλοφορίας», μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὶς ἐννιάμισυ. Μαζευθήκαμε στὴν Ἀκαδημία οἱ ἕξη συγκλητικοί. Ἀπὸ κεῖ μπήκαμε στὰ τρία μας αὐτοκίνητα καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὴ Μητρόπολη κατὰ τὶς δέκα. Περάσαμε μέσα ἀπὸ τὴν παράταξη τῆς πλατείας Συντάγματος, ὁδοῦ Ἑρμοῦ κι' Εὐαγγελιστρίας—δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στρατός, στὰ πεζοδρόμια κόσμος καὶ παντοῦ σύρματα γιὰ νὰ τὸν συγκρατοῦν—κι' ἐφθάσαμε. Πήραμε τὶς θέσεις μας στὴ δαφνοστέλιστη ἐκκλησιά—οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ πᾶμε μπροστά, μαζὶ μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καὶ τὸν Ἄρειο Πάγο—σὲ λίγο ἤρθε ὁ Βασιλιάς, ὁ Διάδοχος, οἱ Πριγκίπισσες, ἄρχισε ἡ Δοξολογία, τελείωσε μετὰ δέκα λεπτά, καὶ βγήκαμε γιὰ νὰ πάρουμε πάλι ταὐτοκίνητά μας. Ἕνα τέταρτο τὰ περιμέναμε ὡς νὰ πλησιάσουν μὲ τὴ σειρά τους στὸν πρόναο. Ἐπιτέλους μπήκαμε καί, ἀπὸ τοὺς ἴδιους στρατόφρακτους δρόμους γυρίσαμε στὴν Ἀκαδημία κανονικά. Ἐκαθήσαμε ἐκεῖ καμμιὰ ὥρα γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν παρέλαση ποὺ εἶχε ἀρχίσει—ἀπὸ τὰ προπύλαια, ἀνεβασμένοι σὲ καρέκλες, πίσω ἀπὸ τὸν κόσμο ποὺ τὰ εἶχε κατακλύσει—κι' ἀφοῦ κουρασθήκαμε νὰ βλέπουμε, μπήκαμε πάλι σταὐτοκίνητα ποὺ μᾶς περίμεναν, γιὰ νὰ γυρίσουμε στὰ σπίτια μας.

Ἀλλὰ πῶς; ἀπὸ ποῦ; Ἡ παρέλαση ἐξακολουθοῦσε, μὰ κι' ἡ παράταξη στοὺς περισσότερους δρόμους, καὶ τὰ σύρματα ποὺ ἐμπόδιζαν τὸ πέρασμα. Στὸ αὐτοκίνητό μου εἶχα ἕνα συνάδελφο ποὺ κάθεται στοῦ Μακρυγιάννη. Καὶ γιὰ νὰ κατορθώσουμε νὰ φτάσουμε ὡς ἐκεῖ, ἀνεβήκαμε πρῶτα... στὸ Κολωνάκι! Ἀπὸ ἐκεῖ κατεβήκαμε στὸ Παγκράτι, καὶ πήραμε Βατραχονήσι, Παντρεμενάδικα, Γούβα κι' ὁδὸν Ἀναπαύσεως. Κάθε τόσο ἀναγκαζόμαστε νὰ γυρίζουμε πίσω καὶ νὰ παίρνουμε ἄλλο στενό, γιατὶ συναντούσαμε σύρματα, ἱππικὸ καὶ κανόνια, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχαν ξεκινήσει γιὰ τὴν παρέλαση. Σ' ἕνα μέρος ρωτήσαμε ἕναν ἀστυνομικό: «Δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε, ἀφοῦ πᾶμε στοῦ Μακρυγιάννη;—Ἄυριο τὸ πρωΐ!» μᾶς ἀποκρίθηκε. Τελοσπάντων, ὅστερ' ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομή, φτάσαμε καὶ στὴν ὁδὸν Φαλήρου, ἀφήσαμε τὸ συνάδελφό μου στὸ σπίτι του καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ δικό μου. Καὶ ξέρετε πῶς φτάσαμε στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου; Ἐκάμαμε ὅλο τὸ γύρο τῆς Ἀκροπόλεως, Ἀστεροσκοπεῖο, Θησεῖο, ὁδὸς Ἑρμοῦ, ὁδὸς Ἀθηνᾶς... Ἔτσι χρειάσθηκε νὰ διασχίσω τὴ μισὴ Ἀθήνα γιὰ νὰ φτάσω, τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη ἡμέρα, στὸ σπίτι μου. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ περιπέτεια μὲ γέμιζε ἀπὸ πατριωτικὴ χαρὰ καὶ περηφάνεια.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

— Οὔ! ὁ παππούς! κάνει τρομαγμένος ὁ Κωστάκης.

Ἀμέσως τοῦ περνᾶ κι' ἡ νύστα κι' ἡ κούραση. Πετιέται ὀρθός, καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια, σὰ νἄχε ξυπνήσει ἐκείνη τὴ στιγμή, φρέσκος καὶ ξεκούραστος. Μ' ἀπὸ πίσω του τρέχει κι' ὁ παππούς μὲ τὸ ραβδί του. Ἐπειδὴ ὁ Κωστάκης, σὰν παιδί, τρέχει περισσότερο, ὁ παππούς δὲν τὸν φτάνει καὶ τὸ ραβδί του δὲν τὸν ἀγγίζει. Κι' ὅμως γδύνεται. Γιατὶ θέλοντας νὰ χωθῆ πιὸ γρήγορα στὸ κρεββάτι του — μόνο ἔτσι θὰ γλύτωνε τὸ ξύλο — βγάζει τρέχοντας καὶ πετᾶ ἕνα-ἕνα τὰ ροῦχα του, γόβες, ζώνη μπλούζα, πανταλόνι, καὶ φωνάζει:

— Νά, γδύνομαι!. θὰ πλαγιάσω!.. μὴ μὲ δεῖρης, παππού! μή!..

Μὲ τὸ κυνηγητό, περνοῦν διαδρόμους, σάλλες, κάμαρες, φτάνουν ἀκόμα καὶ στὴν κουζίνα. Ὅπου βρίσκει πόρτα, ὁ Κωστάκης κρύβεται ἀπὸ πίσω, βγάζει ἀκόμα ἕνα ροῦχο, καὶ καθὼς ἀκούει τὸν παπποῦ νὰ πλησιάζη ἑξορμᾶ γιὰ νὰ κρυφτῆ ἀλλοῦ.

— Μή, μή, παππού! γδύνομαι, θὰ πλαγιάσω!..

— Στάσου νὰ σἀγγίξη λίγο τὸ ραβδί μου, νὰ ἰδῆς τί μαγικὸ ποὺ εἶναι!

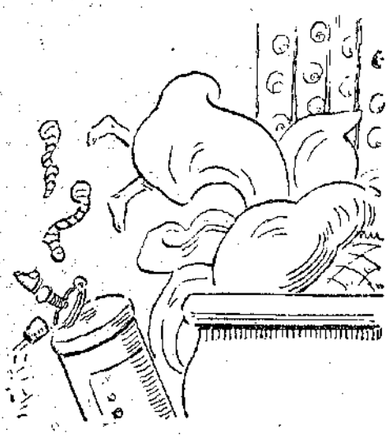

—Όχι, όχι, περιττό! Επιτέλους, όταν έχει πιά γδυθῆ σχεδὸν ὁλότελα, ὁ Κωστάκης τρέχει ὁλόϊσια στὴν κάμαρά του, ἀναποδογυρίζει τὸ κομμοδίνο του, χώνεται στὸ κρεββάτι του... μὲ τὸ κεφάλι, σὰ νὰ κάνῃ μακροβούτι, καὶ κουκουλώνεται ὥς τὰ πόδια. Τότε μόνο ὁ παππούς του φτάνει. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν βρῇ, γιὰ νὰ τὸν «ἀγγίξῃ» μὲ τὸ ραβδί του! Τὰ σκεπάσματα θὰ ἔδερνε; Ἄλλωστε κι' αὐτὸς τὸ βρίσκει τώρα «περιττό».

— Καλά, τοῦ λέει, κοιμήσου. Κι' ἂν σ' ἀρέσῃ, ξαναφώναξε τὴν καλὴ Νεράϊδα νὰ σᾶγγίξῃ μὲ τὸ μαγικό της ραβδὶ γιὰ νὰ γδυθῆς. Ἐγὼ ἐδῶ θᾶμαι πάντα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΟΥ 21

Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ ΔΕΡΒΕΝΑΚΙΩΝ

— Συνέχειά ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Περιμένει τὴ νύχτα βοηθὸ στὴν καταστροφὴ τῶν Τούρκων. Μὰ οἱ καπεταναῖοι δὲ βκοτοῦνε πιά. Κατὰ τὶς τέσσερις ἀνοίγουνε ντουφεκίδι, καὶ τότε βροντάει μαζὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀπὸ κάθε κοτρώνι, κάθε χαμόκλαδο χύνεται φωτιά, μολύβι, θάνατος. Ἀλαλιασμένοι οἱ Τοῦρκοι παραδέρνουνε ἀνάμεσα στὰ βράχια, παρατᾶνε μπροστὰ στοὺς γκρεμοὺς ἅτια, ὅπλα, φορτώματα, γλιστρᾶνε κάτω νὰ σωθοῦνε ὅπως-ὅπως. Ἄλλοι κάνουνε ν' ἀνεβοῦνε τὸ βουνό, νὰ περάσουνε τὸν Ἅγ-Σώστη καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ βγοῦνε στὸ δρόμο τῆς Κουρτέσας. Μὰ τὰ παλληκάρια τρέχουνε μαζὶ σὰ μανιασμένα, Σπίθες βγάζουνε οἱ πέτρες καθὼς χτυπιοῦνται ἀπὸ τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἀπ' τὴ σκοπιά του ἀγναντεύει μ' ἀναγάλλιασμα. Καὶ ἀκούγοντάς δίπλα του κάποιον νὰ λέῃ μὲ λαχτάρα:

— βόηθα μᾶς, Παναγιά, γυρίζει. Εἶν' ἕνας τσοπανάκος, παιδάκι ἀκόμα.

—Τρέξε, μωρὲ Ἕλληνα, τοῦ φωνάζει ὅλος φωτιά. Σκοτώνεις μὲ τὴ ράβδα σου ἕναν, παίρνεις τ' ἅρματά του, πολεμᾶς!

Χύμηξε σὰν κατσίκι ὁ μικρὸς τὸν κατήφορο, καὶ πρὶν βραδυάσει παρουσιάστηκε στὸν ἀρχηγὸ καμαρωτός, ἁρματωμένος.

Ἂν λάβαινε ὁ Πλαπούτας τὸ γράμμα ποὺ τοῦστειλε ὁ Γέρος στὸ Σκοινοχώρι κι' ἐρχόταν, τὸ βροντοχτύπημα τοῦ Δράμαλη θὰ ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα στὴν ἱστορία. Κατὰ τὶς ἕξη ὅμως, φτάνει ὁ Νικηταρᾶς, πιάνει τὴν ἀνατολικὴ μεριὰ στὸ βορεινὸ στόμιο τοῦ στενοῦ. Τὴν ἄλλη ἄκρη τὴν πιάνει ὁ Ὑψηλάντης, καὶ δυτικὰ θρονιάζουνται οἱ Φλεσσαῖοι. Φτάνουνε κι' ἄλλοι καπεταναῖοι. Ὁ πόλεμος ἀνάβει φοβερὸς στὸν Ἅγ-Σώστη. Ὁ Νικηταρᾶς χαλάει τέσσερα σπαθιὰ καὶ πλῆθος ἀνθρώπινες ζωές. Στιγμὲς στιγμὲς λιγοψυχάει ἀπ' τὴ συμπόνια. Μὰ σκληρὰ τὸν προστάζει τὸ χρέος στὴν Πατρίδα νὰ χτυπάῃ ἀλύπητα. Παίρνει τ' ὄνομα «Τουρκοφάγος».

Ὁ ἥλιος, τυλιγμένος κι' αὐτὸς σὲ ματωμένα σύννεφα, πάει νὰ βασιλέψῃ καὶ ἡ μάχη βαστάει ἀκόμα. Τ' ἄλογα χλιμιντρᾶνε λυπητερά, κατάρες, φωνὲς πόνου ἀνεβαίνουνε στὸν χρυσοκόκκινο οὐρανό.—Μὲ τέσσερις χιλιάδες κορμιὰ στρώθηκε ὁ τόπος...

Ἤτανε χάραμα ὅταν τὰ παλληκάρια μὲ τάξη καὶ σειρὰ ἀρχίσανε νὰ κουβαλᾶνε τὰ λάφυρα στὸν Ἅγ-Γιώργη. Καὶ τί δὲν πήρανε! Γκαμῆλες φορτωμένες, ἄλογα, χρυσάφια, ἀσημικά, ταπέτα καὶ στολές, σπαθιά, μπαϊράκια, τσαντήρια, χαλκώματα, πιστόλες γεμᾶτες πετράδια.

Καὶ σὲ δυὸ μέρες καινούργια νίκη. Ὁ Δράμαλης ἀποφάσισε μὲ τ' ἀπομεινάρια τοῦ στρατοῦ νὰ περάσῃ στὴν Κόρινθο, ὅπως-ὅπως, νὰ ἑνωθῇ μὲ τοὺς ἄλλους. Διάλεξε τὸ δρόμο ἀπ' τὸ Ἁγιονέρι. Μὰ ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ σύντροφοί του καπεταναῖοι φυλάγανε καρτέρι. Ἡ ἀρχὴ τῆς μάχης ἤτανε σκληρὴ γιὰ τοὺς Ἕλληνες μὲ ὅλο ποὺ σωριάσανε κάτω ἑκατὸν εἴκοσι Τούρκους. Μὰ ξαφνικά, ἕνα βόλι τοῦ Νικηταρᾶ παίρνει τὸ φόρτωμα μιᾶς γκαμήλας. Κρότος τρομερός, ἀστραπή, καπνός. Ἤτανε μπαρούτη! Φρενιασμένα τ' ἄλογα παίρνουνε δρόμο, οἱ Ἕλληνες ἀλαλάζουνε, κρατημὸ δὲν ἔχουνε στὴν πολεμικὴ ὁρμή, οἱ Τοῦρκοι ρίχνουνται στὴ φευγάλα μὲ τοὺς πασάδες στὴ μέση. Πετῶντας τ' ἅρματα παίρνουνε τὰ ρέματα γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ἔξη ὧρες κράτησε ὁ πόλεμος. Χίλια κουφάρια στρωθήκανε κάτω, καὶ ἂν ὁ Γιατράκος καὶ ὁ Τσόκρης πιάνανε σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελιὰ τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ Χαρβάτι στὶς Μυκῆνες, δὲ θὰ γλύτωνε οὔτε ρουθούνι ἀπὸ τὸν περήφανο στρατό. Καινούργια λάφυρα. Ὁ Νικήτας Φλέσσας σκότωσε τὸν Τοπὰλ-πασᾶ, ποῦσερνε πίσω του φορτώματα, δώδεκα κασόνια θησαυρό, τὸ μερίδιο λέει τοῦ Δράμαλη ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Πεζός, χωρὶς τουρμπάνι ἔφτασ' ὁ Δράμαλης στὴν Κόρινθο. Ἐκεῖ πέθανε ἀργότερα, ἀφοῦ εἶδε πρῶτα ὅλο τὸ στρατό του κουρελιασμένο.

Ὁ Κολοκοτρώνης γίνηκε τὸ εἴδωλο τοῦ λαοῦ. Οἱ καπεταναῖοι στείλανε ἔγγραφο στὴ Γερουσία νὰ τὸν διορίσῃ ἐπίσημα ἀρχιστράτηγο στὸ Μωριᾶ. Γύρισε στὴν Τρίπολη καβάλλα ἀνάμεσα στὰ παιδιά του καὶ ἄλλους νικητές. Ἀράπικο ἦταν τὸ ἄλογό του μὲ στρωσίδια γαλάζια ὁλοκέντητα ἀπὸ χρυσᾶ μισοφέγγαρα. Ὁ κόσμος τραγουδοῦσε:

Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθὶ
Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ...

Οἱ παπάδες βγήκανε νὰ τὸν δεχτοῦνε μὲ τ' ἄμφια καὶ τὰ χρυσά τους εὐαγγέλια. Γύρω του φτερουγίζανε ἀδάσταχτα «ζήτω». Ἡ μορφή του, ποὺ ἔμοιαζε μὲ βράχο σταχτερό, χαραγμένη ἀπὸ τὰ χρόνια, τὸν πόλεμο τὴν ἔγνοια, ἡ ἄτρομη καὶ ἴσια ματιά του, ὅλα πάνω στὴν αὐστηρὴ μὰ καὶ γλυκειὰ μορφή του, προδίνανε τὴ βαθειά του περηφάνεια καὶ τὴ χαρά.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

[Ἀπὸ τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη]

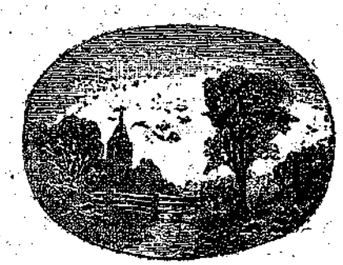

ANDRÉ GIDE

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Κάθε Τρίτη, ἀπὸ τὶς δυὸ ἕως τὶς πέντε, τὸ σχολεῖο μας ἔκανε ἐκπαιδευτικοὺς περιπάτους, πότε στὸ Πάνθεον, πότε στὸ Μέγαρο τῶν Ἀπομάχων, πότε στὴν Παναγία τῶν Παρισίων, πότε στὰ Μουσεῖα, μὲ τὴν ἐπίβλεψη ἑνὸς καθηγητοῦ. Σ' ἕν' ἀπ' αὐτά, θυμοῦμαι ὅτι, μέσα σ' ἕναν σκοτεινὸ θάλαμο ἦταν ἕνας καθρέφτης, ὅπου, μ' ἕξυπνους συνδυασμοὺς καθρεφτιζόταν ὅλη ἡ κίνηση τοῦ δρόμου. Ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα πρόσωπα νὰ κινοῦνται καὶ νὰ ζοῦν σὰν σ' ἕναν φυσικὸ κινηματογράφο, γιαυτὸ ἐμεῖς τὰ παιδιά, ζητούσαμε πάντα ἐπίμονα αὐτὸ τὸ θάλαμο. Ὅλο τ' ἄλλο μουσεῖο ἦταν φοβερὰ ἀνιαρὸ γιὰ μᾶς.

Περίεργος ἦταν κι' ὁ περίπατός μας σ' ἕναν κῆπο, ποὺ εἶχε τὴν παράδοξη ὀνομασία «Γεώραμα τῆς Οἰκουμένης». Ἦταν ἕνας μικρὸς κῆπος, ποὺ ὁ ἰδιοκτήτης του, ἕνα συμπαθητικὸ γεροντάκι, τὸν εἶχε διασκευάσει σὲ γεωγραφικὸ χάρτη. Τὰ βουνὰ τὰ παρίστανε μὲ μεγάλες πέτρες, τὶς λίμνες μὲ μικροὺς λάκκους, ἀλειμένους μὲ τσιμέντο, τὰ δάση μὲ χορταράκια, τὶς πόλεις μὲ μικροσκοπικὰ σπιτάκια καὶ μνημεῖα. Μέσα στὴ Μεσόγειο θάλασσα κολυμποῦσαν δυὸ-τρία κόκκινα ψαράκια—σύμβολα ἴσως τῆς ἰταλικῆς κυριαρχίας. Ὁ καθηγητὴς ρωτοῦσε:

— Δεῖξτε μου, ποῦ εἶναι τὰ Καρπάθια.

Τὸ γεροντάκι ὅμως βιαζόταν νὰ τὰ δείχνει ὅλα, καὶ μὲ ἕνα μακρὺ ραβδὶ ποὺ κρατοῦσε, σημείωνε τὰ σύνορα τῶν κρατῶν, ὀνόμαζε τὶς πόλεις, τέλος παίνευε τὸ ἔργο του κι' ἔλεγε πόσος καιρὸς τοῦ χρειάστηκε γιὰ νὰ τὸ κάμῃ. Κι' ὅταν ὁ καθηγητὴς μας τοῦδινε συγχαρητήρια, αὐτὸς ἀπαντοῦσε:

—Ἄ, ἡ ὑπομονὴ δὲν εἶναι τίποτα, χωρὶς τὴν ἔμπνευση.

Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ἂν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὑπάρχει ἀκόμη.

Ἄλλη φορὰ μᾶς πήγαιναν στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο. Ὁ καθηγητής μας εἶχε μανία μὲ τὴ «θαλασσία χελώνη». Μᾶς σταματοῦσε λοιπὸν πάντα μπροστὰ στὴν τεράστια γυάλα της, ὅπου ἡ χελώνα ἔμενε ἀκίνητη μὲ μιὰ φυσικώτατη στάση καὶ μὲ τὸ στόμα μισανοιχτό, καὶ μᾶς ἔλεγε:

— Λοιπόν, παιδιά, πόσα δόντια ἔχει ἡ χελώνα; Προσπαθῆστε νὰ τὰ μετρήσετε. Ἐμπρός, ἀρχίστε. Ἀρχίσατε;

Αὐτὸ ἦταν ἕνα κόλπο, ποὺ ὅμως ἐμεῖς τὸ εἴχαμε μάθει πιὰ πολὺ καλά. Ἀδιάφοροι κρατῶντας τὰ γέλια, κάναμε πὼς μετρούσαμε προσεχτικά. Ἕνας ψηλός, γνωστὸς γιὰ τὶς φάρσες του, φώναζε:

— Δύο ἔχει. Δύο δόντια ἔχει!

Ἕνας ἄλλος ἀρχίζε νὰ μετρᾷ, δυνατά, κατρακυλῶντας τὰ νούμερα:

— Δέκα, δώδεκα, δεκαπέντε, εἴκοσι, εἰκοσιπέντε...

Κι' ἔφτανε ἔτσι ὥς τὰ ἑξῆντα,

Ἐκεῖ ὁ καθηγητὴς τὸν σταματοῦσε, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ χαμόγελο τοῦ σοφοῦ, ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια.

—Μὴν κοπιάζεις, παιδί μου. Ὅσο μετρᾶς, τόσο πιὸ πολὺ γελιέσαι. Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια καὶ θ' ἀπορήσετε. Λοιπόν, ἡ χελώνα δὲν ἔχει δόντια. Αὐτὰ ποὺ φαίνονται σὰν δόντια εἶναι ὀκληροὶ χόνδροι. Ἡ χελώνα εἶναι σὰν τὰ πουλιά: ἔχει ράμφος, χωρὶς δόντια.

Τότε ἐμεῖς, ὅλοι μαζί, κάναμε ἕνα παρατεταμένο «—Ἀαά!..» γεμάτο προσποιητὴ κατάπληξη.

Τρεῖς φορὲς βρέθηκα μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΠΟΙΟΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ

Κάποιος τοῦρκος Ἀγᾶς ἐχθρευόταν ἕναν ρωμιὸ μπακάλη.

Μιὰ ἡμέρα καθὼς περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ μπακάλικό του, εἶδε στὸ φεγγίτη ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα του ἀράχνες.

Νόμισε πὼς παρουσιάστηκε εὐκαιρία νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ καὶ τὸν κατάγγειλε στὸν Καδῆ πὼς εἶχε βρώμικο μαγαζί.

Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, ὁ Καδῆς ρώτησε τὸν κατηγορούμενο:

— Γιατί ἔχεις τὸ μαγαζί σου ἀκάθαρτο; δὲν ἄκουσες ποτὲ νὰ λένε πὼς ἡ πάστρα εἶναι μισὴ ἀρχοντιά;

— Καδῆ ἐφέντη, τὰ πράγματα ποὺ ἔχω στὸ μαγαζί μου εἶναι πενταπάκαθαρα καὶ τὰ ζυγίζω σωστὰ καὶ πρόσβαρα, γι' αὐτὸ ἔρχεται τόσος κόσμος καὶ ψωνίζει ἀπὸ μένα.

Ὁ Καδῆς κοίταξε τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Γιατί μοῦ λὲς ἄλλα τῶν ἀλλῶν; ἐδῶ ἡ καταγγελία λέει πὼς τὸ μαγαζί σου εἶναι γεμᾶτο ἀράχνες.

Ἐκεῖνος καθὼς τὸν ἄκουε, ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στοὺς τοίχους καὶ στὶς γωνιὲς τῆς αἴθουσας, εὐχαριστήθηκε γιὰ κάτι ποὺ εἶδε καὶ εἶπε:

— Δὲν ξέρω τί πρᾶμα εἶναι οἱ ἀράχνες, Καδῆ ἐφέντη.

— Μὰ πῶς δὲν γνωρίζεις ἐσὺ αὐτὰ τὰ καταραμένα ζουζούνια, ποὺ ὥς ποὺ νὰ πῇ κανεὶς κύμινο, σκεπάζουν μὲ τὰ δίχτυα τους ντουβάρια, ταβάνια, πόρτες καὶ παράθυρα;

Ὁ μπακάλης ποὺ εἶχε ἰδῆ ἀπὸ πρὶν στὸν τοῖχο τὸν πισωπλατισμένο ἀπὸ τὸν Καδῆ νὰ κρέμουνται πολλὲς ἀράχνες, τοῦ τὶς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του καὶ τὸν ρώτησε μισοκακόμοιρα:

—Μήπως αὐτὲς λὲς ἀράχνες, ἐφέντη μου, ποὺ ἐμεῖς στὸ χωριὸ μου τὶς λέμε ἀνυφαντάδες καὶ σφαλάγγια:

Ὁ Καδῆς καθὼς γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τὶς ἀντίκρυσε ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ κόκκαλο ἀπὸ τὴ ντροπή του καὶ σὲ λίγο τοῦ εἶπε σὰν θυμωμένος.

—Ἄντε τώρα στὸ καλὸ καὶ φρόντιζε νὰ ξαραχνιάζῃς κάθε μέρα τὸ μαγαζί σου.

Θέλοντας ὅμως νὰ λιγοστέψῃ τὴν κακὴ ἐντύπωση ποὺ ἔκανε στὸ ἀκροατήριο τὸ πάθημά του, ἐπρόσθεσε:

— Ἂν οἱ ἄνθρωποι ὄφαιναν τόσο γρήγορα, ὅπως οἱ ἀράχνες τὰ δίχτυα τους, τότε τὰ ὑφάσματα θὰ ἦταν πολὺ φτηνότερα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΞΕΦ.

ΝΑΥΑΓΙΟ

Ἡ θάλασσα ἐτρικύμισε καὶ πάλι
Κι' εἶναι σὰν ὄνειρο ἡ γαλήνη τώρα...
Φεύγεις καράβι γιὰ τὴν ἄγρια πάλη
Τῆς ζωῆς, φεύγεις σὲ νύχτιαν ὥρα...

Δὲν βλέπεις τὸ σκοτάδι ὁλόγυρά σου
Ποὺ πύκνωσε ὅσο πάει καὶ σὲ τυλίγει
Τοὺς βαθειοὺς τάφους ποὺ τὸ κῦμα ἀ-
[νοίγει
Καὶ τὶς πληγὲς ποὺ σκάφτει στὰ πλευ-
[ρά σου;..

Ὤ, μὴ σφυρίζεις τόσο ἀπελπισμένα
Δὲν ἔχω μιὰ βοήθεια νὰ σοῦ στείλω
Εἶμαι χάμου στὴ γῆ ἕνα σάπιο φύλλο
Τίποτα δὲν μπορῶ πιὰ ἐγὼ γιὰ σένα...

Τὸ βλέμμα θολωμένο σ' ἀκολουθάει
Στὰ ὕψη τῶν κυμάτων, στῆς ἀβύσσου
Τὰ βάθη, τρέχει ὁ νοῦς μου μαζύ σου
Καὶ μαζύ σου κυλάει μέσ' στὰ χάη!..

Ἔσπασε τὸ τιμόνι, οἱ καπετάνιοι
Σ' ἀφήσανε στοῦ ἀνέμου τὴ μανία
Κι' ὅμως ξέρεις μὲ πόση κορτερία
Κεῖ κάτου σὲ προσμένει ἕνα λιμάνι...

Κι' ἕνα σπίτι ποῦχει ὁλάνοιχτη τὴ θύρα
Κι' ἕνα φῶς ποὺ θέλει ἀκόμα νὰ φω-
[τίσῃ
Ἀ, πῶς θάταν βολετό του νὰ μὴ σβύσῃ
Ὅταν ἔρθῃ κρῦο τὸ φύσημα ἀπ' τὴ
[Μοῖρα.

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΨΑΡΙΑ ΠΟΥ... ΨΑΡΕΥΟΥΝ ΠΟΥΛΙΑ

Ἔχετε ποτέ σας ξανακούσει τέτοιο πρᾶγμα; Οὔτε ἐγώ. Καὶ ὅμως εἶναι ἀλήθεια... Ἐκτὸς ἂν εἶναι ψέμμα. Ἀλλὰ μπορεῖ πάλι, ἕνας σοφὸς καθηγητὴς νὰ κάνῃ ψεύτικη ἀνακοίνωση σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ λέσχη;

Ἀκοῦστε λοιπὸν τί διηγήθηκε ὁ καθηγητὴς ὁ κ. Λεζὲ στὴν ἐπιστημονικὴ Λέσχη τῆς Γρενόβλης: Πρῶτα-πρῶτα λοιπὸν σὲ μιὰ ἀκρογιαλιὰ μιὰ ἀγριόπαπια πῆγε νὰ τσιμπήσῃ καμμιὰ μαριδοῦλα καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ νερὸ ἕνας θεόψαρος καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν πόδι καὶ μόλις κατάφερε νὰ γλυτώσῃ.

Πάνω ἀπὸ μιὰ λίμνη πετοῦσε ἕνα γεράκι, ὅταν ἔξαφνα ἀντίκρυσε μιὰ πέστροφα ποὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸν ἀφρὸ γιὰ νὰ λιαστῇ, καθὼς φαίνεται. Στὴ στιγμὴ χύμηξε ἐπάνω της καὶ τὴ γάντζωσε μὲ τὰ νύχια του μὲ τὸ σκοπὸ βέβαια νὰ τὴ σηκώσῃ ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ νὰ τὴν κουβαλήσῃ στὴ φωλιά του. Μὰ ἡ πέστροφα ἦταν πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅ,τι φανταζόταν. Κι' ἀντὶ νὰ τὴν σηκώσῃ αὐτὴν τὸ πουλί, τὸ παρέσυρε ἐκεῖνη κάτω στὸ βυθό, γιατὶ ἔτσι ὅπως ἦταν γαντζωμένο ἐπάνω της τὸ γεράκι δὲν πρόφθασε φαίνεται νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ βρῆκε ἄθλιο τέλος στὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ἕνας ψαρᾶς τραβώντας τὰ δίχτυα του, τράβηξε ἔξω μὲ μεγάλη του ἀπορία τὴν πέστροφα καὶ τὸ ψόφιο γεράκι μαζί.

Ἕνα παρόμοιο εὕρημα— κατὰ τὰ λεγόμενα πάντα τοῦ κ. καθηγητῆ— ἔτυχε σ' ἕναν ἄλλο ψαρᾶ σὲ μιὰ λίμνη τῆς Ἑλβετίας. Αὐτὸς ἔτυχε νὰ πιάσῃ μιὰ πέστροφα πάλι, ἀλλὰ πραγματικὰ πελώρια, ποὺ στὴ ράχη της κουβαλοῦσε ὁλόκληρο τὸν σκελετὸ ἑνὸς θαλασσίου ἀετοῦ. Καθὼς φαίνεται ὁ θαλάσσιος ἀετὸς θέλησε κι' ἐκεῖνος νὰ ψαρέψῃ τὴν πέστροφα μὰ τὸ ψάρι ἦταν δυνατώτερο ἀπὸ τὸν φτερωτὸ ψαρᾶ καὶ τὸ τράβηξε μαζί του στὸ βυθό. Μὰ τόσο βαθειὰ εἶχε χώσει ὁ ἀετὸς τὰ νύχια του στὴ ράχη τῆς πέστροφας, ποὺ οὔτε ὁ θάνατος δὲν τοὺς ξεχώρισε.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΟ ΑΣΤΕΙΟ

Ἀκοῦστε τώρα τί ἔπαθε ὄχι πιὰ ἕνα πουλί, μὰ ἕνα παιδί, ἕνα χωριατόπουλο, ἀπ' τὴ Φλάνδρα:

Δὲν ξέρω πῶς τὸ παιδὶ αὐτό, ἔτυχε νὰ ἔχῃ στὴν κατοχή του ἕνα πολὺ ὡραῖο περσικὸ γάτο καὶ ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ στὴν πόλι καὶ νὰ τὸν πουλήσῃ. Ἔβαλε λοιπὸν τὸν γάτο μέσα σ' ἕνα πανέρι μὲ σκέπασμα καὶ τὸ πῆρε μαζί του. Καὶ πρὶν βγῇ στὸ παζάρι πῆγε πρῶτα σ' ἕνα φίλο του ποὺ εἶχε μιὰ μικρὴ ταβέρνα κι' ἐκεῖ κάθησε κι' ἔφαγε κι' ἤπιε.

Ἔτυχε ὅμως σ' αὐτὴ τὴν ταβέρνα νὰ βρίσκονται μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ συνειθίζουν νὰ κάνουν κάτι ἀστεῖα, δῆθεν νόστιμα. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πιάσει στὴ φάκα ἕνα πελώριο ποντικὸ ποὺ ἦταν ζωντανὸς ἀκόμη.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν τί ἔγινε: Ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ πανέρι τὸ χαριτωμένο γατάκι καὶ στὴ θέση του ἔβαλαν τὸν ἀπαίσιο πόντικα· ὁ νεαρὸς χωρικὸς πῆρε ἀνύποπτος τὸ πανέρι του καὶ πῆγε στὸ σπίτι μιᾶς κυρίας ποὺ τοῦ εἶπαν ὅτι ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἕνα γατάκι κι' ἐκεῖ ἄνοιξε τὸ καλάθι.

Φανταστῆτε! Νὰ περιμένῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ ἕνα ὡραῖο περσικὸ γάτο μὲ ἀφράτη γούνα καὶ γαλανὰ ματάκια καὶ νὰ πετάγεται μπροστά ἕνας φρικτὸς πόντικας μὲ κάτι τόσες μουστάκες!

Ἐννοεῖται πῶς ὁ ποντικός, δὲν κάθησε καὶ πολλὴν ὥρα νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωση θὰ ἔκανε ἡ ἐμφάνισή του.

Ἐξαφανίσθηκε στὴν πρώτη τρύπα ποὺ βρῆκε μπροστά του.

Ὅσο γιὰ τὸ γατάκι, δὲν ξέρω ἂν ξαναβρέθηκε, ὅπως δήποτε ὅμως ἐγὼ ἀπὸ τότε συνιστῶ στὴν κυρὰ-Μάρθα κάθε φορὰ ποὺ χαρίζομε κανένα ἀπὸ τὰ γατάκια τῆς Πίσσας, ν' ἀνοίγῃ κάθε τόσο τὸ καλάθι γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως στὴ θέση του βρίσκεται κανένας ποντικός.

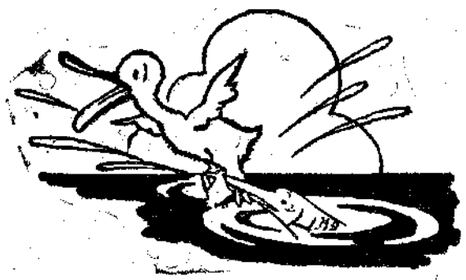

Πετάχτηκε ἕνας θεόψαρος καὶ τὴν ἅρπαξ' ἀπ' τὸ πόδι.

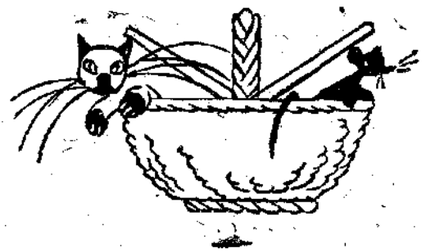

Ἀντὶ γιὰ τὸν ὡραῖο γάτο, πετάχτηκε ἕνας φρικτὸς πόντικας!

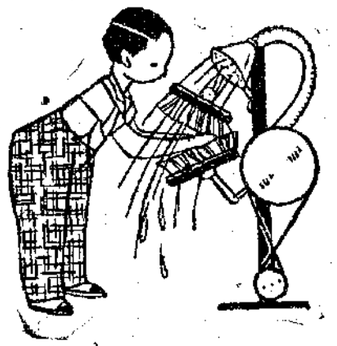

Εἶναι ἕνα μηχάνημα ἐξαιρετικὰ ἔξυπνο!

ΠΩΣ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ;

Καὶ πόσην ὥρα κάνετε; (Τίμια ὅμως!)

Τὴν ἐρώτησή αὐτὴ σᾶς τὴν ὑποβάλλω γιὰ νὰ κάνετε καὶ μόνοι σας τὴν σύγκριση μὲ τὸ νέο μηχάνημα ποὺ ἔχουν ἐγκαταστημένο στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Κολωνίας.

Εἶναι ἕνα μηχάνημα ἐξαιρετικὰ ἔξυπνο ποὺ πλένει τὰ χέρια καὶ τὰ στεγνώνει μέσα σὲ 68 δευτερόλεπτα. Βάζετε τὰ χέρια σας στὴ μηχανὴ καὶ ἀρχίζει στὴ στιγμὴ νὰ τρέχῃ ἀπάνω τους, κρύο νερὸ γιὰ νὰ τὰ βρέξῃ, ὑγρὸ σαπούνι γιὰ νὰ τὰ καθαρίσῃ, νερὸ ζεστὸ γιὰ νὰ τὰ ξεπλύπλύνῃ καὶ κρέμα γιὰ νὰ τὰ μαλακώσῃ.

Καὶ ὅλα αὐτὰ μέσα σὲ 68 δευτερόλεπτα.

Φαντάζομαι ὅμως πῶς ἀφοῦ αὐτὸ γίνεται στὴ Κολωνία δὲν θὰ λείπῃ κι' ἡ κολώνια.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Ἐκεῖ ποὺ θὰ πέσῃ αὐτὸ τὸ βέλος, ἐκεῖ νὰ θάψετε τὸν ἄμοιρο Ροβίνο τῶν δασῶν κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα δέντρα». Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τέντωσε τὸ τόξο κι' ἔπεσε ἀνάσκελα χάμω, γιατὶ τάχα εἶχε πεθάνει, μὰ δίχως νὰ τὸ προσέξῃ κάθησε ἐπάνω σὲ μιὰ τούφα ἀπὸ τσουκνίδες καὶ τινάχτηκε ὁλόρθος τόσο ζωηρό, ὅσο δὲν ταίριαζε σ' ἕναν πεθαμμένον.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνδραγαθήματα τὰ δυὸ παιδιὰ ντύθηκαν, ἔκρυψαν τὰ ὅπλα τους κι' ἔφυγαν καταλυπημένοι ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πιὰ λῃστὲς καὶ ἥρωες σὰν ἐκείνους τοὺς παλιούς. Μάταια ἀναρωτιόνταν τί ἀγαθὰ παρουσιάζει ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς ποὺ ν' ἀποζημίωναν γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀπώλεια. Κι' ἦταν κι' οἱ δυό τους σύμφωνοι σ' ἕνα πρᾶγμα, ὅτι θὰ προτιμοῦσαν πολὺ περισσότερο νὰ εἶναι λῃστὲς στὸ δάσος τοῦ Σέργουντ γιὰ ἕνα μονάχα χρόνο, παρὰ Πρόεδροι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γιὰ ὅλη τους τὴν ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὅπως κάθε βράδυ, στὶς ἐννιάμισι ὁ Τὸμ καὶ ὁ Σὶδ στάλθηκαν στὰ κρεββάτια τους. Ὁ Σὶδ ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, μὰ ὁ Τὸμ ἔμενε ἄγρυπνος καὶ περίμενε γεμάτος ἀγωνία καὶ ἀνυπομονησία. Τὴ στιγμὴ ποὺ νόμιζε πὼς κόντευε νὰ ξημερώσῃ, ἄκουσε τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ δέκα. Ἦταν ἀπελπισία! Ἔνιωθε μεγάλο πειρασμὸ νὰ πετάξῃ τὰ σεντόνια καὶ νὰ σηκωθῇ, μὰ φοβόταν μήπως ξυπνήσῃ τὸν Σὶδ. Γι' αὐτὸ ἔμενε ἥσυχος καὶ ἀκούνητος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ σκοτάδι. Ἡ ἡσυχία ἦταν ἀπόλυτη, σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ ξεχωρίζῃ κάτι μόλις ἀκουστοὺς θορύβους. Πρῶτα τὸ τικ-τὰκ τοῦ ρολογιοῦ, Ὕστερα τὰ γέρικα δοκάρια τῆς σκεπῆς ἄρχισαν νὰ τρίζουν καὶ ἀπ' τὴ σκάλα ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο. Δίχως ἄλλο τὰ φαντάσματα θὰ σεριανοῦσαν στὸ σπίτι. Ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς θείας Πόλλυ ἀκουγόταν τὸ ρυθμικὸ ρουχαλητό της. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ τὸ οὔρλιασμα ἑνὸς σκύλου καὶ ὕστερα ἕνα ἄλλο οὔρλιασμα ποὺ τοῦ ἀπαντοῦσε ἀπὸ μακρυνότερη ἀπόσταση. Ὁ Τὸμ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ φόβο. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε πάψει πιὰ ὁ χρόνος νὰ κυλάῃ καὶ νὰ εἶχε ἀρχίσει ἡ αἰωνιότης. Παρ' ὅλες του τὶς προσπάθειες νὰ μείνῃ ξύπνιος ἄρχισε νὰ νυστάζῃ. Τὸ ρολόϊ χτύπησε ἕντεκα μὰ δὲν τὸ ἄκουσε.

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ μισοκοιμόταν ἀκούστηκε τὸ συρτὸ γιαουρίσμα μιᾶς γάτας. Τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς γειτονικοῦ παραθυριοῦ, ἡ φωνή: «Ἄει, στὴν ὀργὴ παλιόγατα!» καὶ ὁ κρότος ποὺ ἔκανε ἕνα γυάλινο ἀντικείμενο σπάζοντας ἐπάνω στὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο, τὸν ἔκαναν νὰ τιναχτῇ τρομαγμένος. Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα ἦταν ντυμένος καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σερνόταν μὲ τὰ τέσσερα ἐπάνω στὴ σκεπὴ τῆς βεράντας. Νιαούρισε κι' αὐτὸς προφυλακτικὰ μιὰ-δυὸ φορὲς κι' ὕστερα πήδησε ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξύλα κι' ἀπ' αὐτὸν χάμω. Ὁ Χώκλμπερρυ Φίνν, κρατώντας τὸν ψόφιο γάτο του στεκόταν ἐκεῖ καὶ τὸν περίμενε. Τὰ παιδιὰ ἀπομακρύνθηκαν ἀθόρυβα καὶ χάθηκαν μὲς στὸ σκοτάδι.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα περπατοῦσαν ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ γρασίδι τοῦ νεκροταφείου. Τὸ νεκροταφεῖο βρισκόταν ἐπάνω σ' ἕνα λόφο, ὡς ἐνάμισυ μίλι μακρυὰ ἀπ' τὸ χωριό. Ἕνας παλιὸς ξύλινος φράχτης τὸ ἔζωνε ποὺ πότε ἔγερνε κατὰ μέσα καὶ πότε κατὰ ἔξω. Τ' ἀγριόχορτα καὶ οἱ βάτοι τὸ ἔπνιγαν καὶ σκέπαζαν ὅλους τοὺς παλιοὺς τάφους. Οὔτε μιὰ ταφόπετρα δὲν βρισκόταν στὴ θέση της. Παλιοὶ σαρακοφαγωμένοι ξύλινοι σταυροὶ ἔγερναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν νὰ ζητοῦσαν ὑποστήριγμα. Μιὰ ἐλαφριὰ πνοὴ ἀνέμου κουνοῦσε τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων καὶ ὁ Τὸμ φοβήθηκε μήπως ἦσαν οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμμένων ποὺ παραπονιόνταν γιατὶ τοὺς χαλοῦσαν τὴν ἡσυχία τους.

Τὰ παιδιὰ προχωροῦσαν κρατῶν

ΕΝΔΟΞΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὁ μικρὸς κινηματογραφικὸς ἀσέρ. ἡ χαριτωμένη Τροῦντε Στάρκ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες της «ταινίες».

τας τὴν ἀναπνοή τους. Ἡ βαθειὰ κι' ἐπιβλητικὴ σιωπὴ γύρω τους, τοὺς πλάκωνε τὴν καρδιά. Ὅταν ἐπὶ τέλους βρῆκαν τὸν νεοσκαμμένο τάφο ποὺ γύρευαν, κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τρεῖς φτελιὲς ποὺ βρίσκονταν κι' οἱ τρεῖς μαζὶ λίγα βήματα παραπέρα.

Τὸ πλάκωμα ποὺ ἔνοιωθε στὴν καρδιά του ὁ Τὸμ γινόταν ὅλο καὶ μεγαλύτερο. Αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσῃ, δὲν μποροῦσε νὰ κρατηθῇ. Εἶπε λοιπὸν ψιθυριστὰ στὸν Χώκ :

— Χώκυ, λὲς πῶς θὰ τὸ θέλουν τώρα οἱ πεθαμμένοι ποὺ βρισκόμαστε ἐδῶ ;

— Ξέρω κι' ἐγώ. Εἶναι νὰ σὲ πιάνῃ φόβος, ἔ ;

— Ἀλήθεια.

Γιὰ ἄρκετὴν ὥρα σώπασαν, ὕστερα ψιθύρισε πάλι ὁ Τὸμ :

— Βρὲ Χώκ, λὲς νὰ μᾶς ἀκούει ὁ Χὸς Οὐίλλιαμς ποὺ μιλοῦμε ;

— Αὐτὸ διὰ νὰ λέγεται. Ἂν ὄχι ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα του μιὰ φορὰ μᾶς ἀκούει.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ κόπηκε ὅλη ἡ διάθεση ποὺ εἶχε ὁ Τὸμ γιὰ κουβέντα. Ἔξαφνα ἄρπαξε τὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου του.

— Σσσούτ !

— Τί εἶναι ;

Τὰ δυὸ παιδιὰ σφίχτηκαν τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο, ἐνῶ ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατά.

— Σσστ ! Νὰ πάλι. Δὲν ἀκοῦς ;

— Ὀ-ο-όχι.

— Νά ! Ἄκου ; Δὲν ἀκοῦς τώρα;

— Θεούλη μου, θεούλη μου! Ἔρχονται ! Στ' ἀλήθεια ἔρχονται οἱ διαβόλοι.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε τώρα ;

— Ξέρω γώ ; Λὲς νὰ μᾶς δοῦνε ;

— Τί λές, καϋμένε Τόμ. Αὐτοὶ βλέπουν μὲς στὸ σκοτάδι σὰν γάτες. Ἄχ τί ἤθελα ἐγὼ νὰρθῶ ἐδῶ πέρα !

— Μὴν κάνεις δὰ ἔτσι, καϋμένε Χώκ. Αὐτοὶ δὲν σκοτίζονται γιὰ μᾶς. Δὲν κάναμε δὰ καὶ κανένα κακό. Μεῖνε μόνο ἀκούνητος καὶ μπορεῖ νὰ μὴ μᾶς πάρουν εἴδηση.

— Θὰ—δοκιμάσω—μὰ—τί νὰ κάνω ποὺ τρέμω ὅλος ἀπὸ τὸ φόβο μου.

— Ἄκου !

Τὰ παιδιὰ ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους καὶ μόλις ἀνάσαιναν. Ἕνας πνιγμένος ἦχος ἀπὸ ὁμιλίες ἔφθανε ὡς τ' αὐτιά τους.

— Κοίτα κεῖ ; Τί νάναι ταῦτο; ἔκανε ὁ Τόμ.

— Διαλοφωτιὲς εἶναι, ὦ Τόμ, πῶς φοβᾶμαι !

Κάτι ἀόριστες μορφὲς πλησίαζαν μὲς στὸ σκοτάδι κρατώντας ἕνα φανάρι ἀναμμένο. Ὁ Χὼκ ψιθύρισε ἀνατριχιάζοντας :

— Οἱ διαβόλοι ! Σίγουρα αὐτοὶ εἶναι. Κι' εἶναι καὶ τρεῖς μαζί. Πάει χαθήκαμε. Ξέρεις καμμιὰ προσευχή, βρὲ Τόμ ;

— Κάποια ξέρω. Μὰ μὴ φοβᾶσαι τόσο, δὲν θὰ μᾶς πειράξουν. Νὰ στάσου νὰ πῶ τὴν προσευχή μου. Πάτερ. . .

— Σσούτ.

—Τί εἶναι, Χώκ ;

—Ἄνθρωπος εἶναι. Ὁ ἕνας τοὐλάχιστον ἀπ' αὐτοὺς εἶν' ἄνθρωπος. Γνώρισα τὴ φωνή του. Εἶναι ὁ γέρο Μοῦφ Πόττερ.

—Ὄχι δά ! Ἀλήθεια;

—Ἄκου ποὺ στὸ λέω. Μὴν κουνιέσαι, μοναχὰ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ. Εἶναι πάλι μεθυσμένος, ὅπως πάντα.

— Καλά, δὲν κουνιέμαι. Νά, τώρα στάθηκαν. Τώρα ἔρχονται πάλι κατὰ δῶ. Νάτοι. Ἄκου, Χώκ, γνώρισα καὶ μιὰ ἄλλη φωνή. Εἶναι τοῦ Ἰνδιάνου τοῦ Τζόε.

—Ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ κακοῦργος εἶναι ! Καλύτερα εἶχα τοὺς διαβόλους παρὰ αὐτόν. Τί νὰ γυρεύουν ἄραγε ἐδῶ πέρα ;

Ἐαφνικὰ ὁ Χὼκ σώπασε γιατὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔρχονταν κατὰ τὸν τάφο καὶ στάθηκαν μόλις ἕνα-δυὸ βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τῶν παιδιῶν.

—Ἐδῶ εἶναι ! εἶπε ἡ τρίτη φωνή.

Σήκωσε ψηλὰ τὸ φανάρι καὶ στὸ φῶς του τὰ παιδιὰ γνώρισαν τὸν νεαρὸ γιατρὸ Ρόμπινσον.

Ὁ Πόττερ καὶ ὁ Ἰνδιάνος Τζόε κουβαλοῦσαν κι' ἕνα φορεῖο ποὺ ἐπάνω του, ἦταν βαλμένα ἕνα σχοινὶ καὶ δυὸ φτυάρια. Ἀκούμπησαν κάτω τὸ φορτίο τους καὶ ἄρχισαν ν' ἀνοίγουν τὸν τάφο. Ὁ γιατρὸς ἔβαλε χάμω τὸ φανάρι καὶ ἀκούμπησε τὴ ράχη του ἐπάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς φτελιές. Ἦταν τόσο κοντὰ στὰ παιδιὰ ποὺ ἂν ἁπλωναν τὸ χέρι τους θὰ τὸν ἀγγίζαν.

— Κάνετε γρήγορα, εἶπε σιγανά. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ βγῇ τὸ φεγγάρι.

Οἱ ἄλλοι κάτι μουγγρισαν κι' ἐξακολούθησαν τὴ δουλειά τους. Γι' ἀρκετὴν ὥρα δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἦχος τῶν φτυαριῶν ποὺ πετοῦσαν τὶς πέτρες καὶ τὰ χώματα. Στὸ τέλος ἕνα ἀπὸ τὰ φτυάρια χτύπησε ἐπάνω στὸ φέρετρο βγάζοντας ἕνα ὑπόκωφο κρότο. Τὸ ἄλλο λεπτὸ οἱ δυὸ ἄνδρες τὸ σήκωσαν καὶ τὸ ἀπόθεσαν ἐπάνω στὸ χῶμα. Ὕστερα σήκωσαν τὸ σκέπασμα κι' ἔδγαλαν ἔξω τὸν νεκρό. Ἔφεραν τὸ φορεῖο κοντά, ἔβαλαν μέσα τὸ πτῶμα, τὸ σκέπασαν μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ τὸ ἔδεσαν μ' ἕνα σχοινί. Ὁ Πόττερ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο σουγιᾶ, ἔκοψε τὸ σχοινὶ ποὺ περίσσευε καὶ εἶπε :

— Ὁρίστε, πάει κι' αὐτό. Τώρα θὰ βγάλῃς ἄλλα πέντε τάλληρα καὶ θὰ μᾶς τὰ δώσῃς, εἰδεμὴ τὸν ἀφήνουμε ἐδῶ ποὺ βρίσκεται.

— Καλὰ τὰ λές, εἶπε κι' ὁ Τζόε.

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μοῦ βγάλατε πάλι ; ἀπόρησε ὁ γιατρός. Μοῦ ζητήσατε τὰ λεπτὰ ἀπὸ μπροστά, καὶ σᾶς τὰ ἔδωσα. Λοιπὸν ξωφλήσαμε(*).

— Ἔτσι σοῦ φαίνεται ; Πῶς ξοφλήσαμε ; σφύριξε ὁ Ἰνδιάνος Τζόε πλησιάζοντας. Ἔχομε ἀκόμη πολλὰ νὰ ξεκαθαρίσωμε οἱ δυό μας.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(*) Σ. τ. Μ. — Αὐτὴ ἡ τυμβωρυχία δὲν πρέπει νὰ φανῇ τόσο φρικτή. Ὁ γιατρὸς Ρόμπινσον δὲν ἦταν κανένας κακοῦργος, ἦταν ἐπιστήμων. Ἀλλὰ ὡς καὶ πρὸ 40 ἐτῶν ἀκόμη στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική ἡ νεκροψία ἦταν ἀπολύτως ἀπαγορευμένη καὶ οἱ γιατροὶ ποὺ ἤθελαν νὰ μελετήσουν ἀνατομία ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ καταφεύγουν σὲ τέτοιου εἴδους μέσα, κινδυνεύοντας καὶ τὴ ζωή τους ἀκόμη, γιατὶ οἱ ποινὲς ἦταν αὐστηρότατες.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

— Μαμμάκα, θέλω νὰ μοῦ φέρῃς τὸ [φεγγάρι !

Ἐφώναξε ἕνα ἰδιότροπο παιδί,
Στὸ μοσχογιὸ της γιὰ νὰ κάμῃ ἐκείνη [χάρη
Θὲ νἄδινε κι' αὐτὴ τῆς τὴ ψυχή.
Καὶ τρέχει γρήγορα ἡ γιαγιὰ στὰ μα-γαζιὰ νὰ πάῃ·
Ἂν ἔχουνε φεγγάρια γιὰ παιδιὰ παν-[τοῦ ρωτάει.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε ὁ μπαμπᾶς [καὶ λέει :
—Ἔλα μαζί· ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ τὸ [φέρῃ.
Κι' ἀμέσως παύει ὁ χαϊδεμένος γιὸς [νὰ κλαίῃ
Καὶ πιάνει τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ [χέρι.
Καὶ πᾶν καὶ πᾶν, ὡσότου μπρός τους [τὸ βουνὸ ἀντικρύζουν.
— Νά το ! Εἶναι στὴν κορφή. Καὶ ν' [ἀνεβαίνουν τότε ἀρχίζουν.

Μὰ ὁ κανακάρης σταματάει σὲ λιγάκι.
—Τόσο μακρυὰ εἶναι ;—Οὔ, πολὺ μα-[κρυά. . .
Γραβοῦν μπροστά.—Κουράστηκα, καλὲ [παπάκη !
—Καὶ τὸ φεγγάρι; Μὰ ὁ μικρὸς σιωπᾶ.
Κατάλαβε ὁ μπαμπᾶς. Γυρνοῦν καὶ [φτάνουν σπίτι ἀργὰ πολύ.
Κι' ὁ μπέμπης στὸ φεγγάρι κάνει ἀπὸ [τότε τὸ βαρύ.

Σὰν τὸ μπέμπη, ἕνα φεγγάρι ποιὸς δὲν [ἔχει κυνηγήσει
Καὶ δὲν ἔχει μὲ τὰ χέρια του ἀδειανὰ [ξαναγυρίσει ;

(Μετάφρ.) ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΤΙΑ !..

Εἶδα πολλὰ ματάκια παιδικά,
Χαρούμενα, θλιμμένα, σκεφτικά,
Ναζιάρικα, σοφά, γαληνεμένα,
Ἀνήσυχα, γλυκὰ καὶ δακρυσμένα.

Ξέρω καὶ κάτι μάτια φωτερά,
Ποὺ μοιάζουν σὰν ἀστέρια λαμπερά.
Μὰ πιότερο μ' ἀρέσουν κάποια ἄλλα
Μάτια, ἀγνά, βελούδινα μεγάλα.

Κι' ἀκόμη περισσότερο θαρρῶ,
Πῶς θέλω πάντα ἐμπρός μου νὰ θωρῶ
Τὰ μάτια ποὺ διαμάντια ἀργοσταλά-[ζουν,
Τῆς μοίρας τὸν διωγμένο σὰν κοιτά-[ζουν.

Μάτια ποὺ μοιάζουν μὲ ὠκεανούς,
Ἀπέραντους, γαλάζιους, μακρυνούς
Ποὺ ἀπ' τῆς ἀγνῆς χαρᾶς τὴν εὐτυχία
Δίνουν παρηγοριὰ στὴ δυστυχία.

Μύρτα Φλώρη [Β]

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ

Σήμερα σηκώθηκα πρωί.
Εἶχα βάλει ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ τὸ ξυπνητήρι μου σεὶς ἕξη καὶ ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἀφοῦ νυστάξηκα, μπῆκα στὸ γραφεῖο μου καὶ ἄνοιξα τὰ παράθυρα. Ἡ πρωινὴ ἀτμόσφαιρα ἦταν δροσερὴ καὶ σιὸν κατοκάθαρο οὐρανὸ δὲν φαινόταν οὔτε ἕνα συννεφάκι.

Μπροστά μου ὑψωνόταν ὁ Ὑμηττός, τυλιγμένος σ' ἕνα λεπτότατο πέπλο ὁμίχλης, ποὺ τοῦ ἔδινε ἕνα χρῶμα μολυβὶ καὶ δὲν ἄφινε τὶς κορυφογραμμές του νὰ διακρίνονται καθαρά.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλάζιος, σκοῦρος, βαθὺς ἀλλὰ ζωηρὸς καὶ ὅσο πλησίαζε τὰ βουνὰ γινόταν ἀνοικτότερος σχεδὸν ἄσπρος. Ὅλα αὐτὰ ὅμως γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο.

Κάθε λεπτὸ καὶ τὰ χρώματα ἀλλαζαν, ὥσπου ὁλόκληρος ὁ οὐράνιος θόλος ἔγινε γαλανός, ὁμοιόμορφος, καὶ μόνο πρὸς τὴ δύση φαίνονταν τώρα σύννεφα γκρίζα, χωρὶς χρῶμα, χωρὶς ζωή.

Ἡ μέρα εἶχε φέξει καὶ ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν εἶχε φανῆ. Σιγά, σιγὰ ἄρχισαν νὰ προβάλλουν συννεφάκια λεπτά, λεπτά, σὰ λουρίδες ἀπὸ ξεφτισμένο βαμπάκι κοκκινωπό, πορτοκαλλί, ρόζ, ποὺ ἄλλαζαν σχῆμα κάθε στιγμή.

Νά, ἐκεῖ στὴν ἄκρη βρίσκεται ἕνα μικρουλάκι, χρυσαφί, ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι μιὰ μπούκλα κομμένη ἀπὸ τὰ μαλλιὰ κανενὸς ξανθοῦ μωροῦ ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπουν καὶ θαυμάζουν στὸ Ζάππειο.

Τώρα πιὰ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ χύνεται ἕνα φῶς, ζωηρό, χρυσό, θαμβωτικό, ἐνῶ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος, στὴ δύση, τὰ γκρίζα σύννεφα παίρνουν ἕνα χρῶμα ρόδινο, καὶ ὁ Ὑμηττὸς στὶς κορυφές του γίνεται μώβ, καὶ στοὺς πρόποδές του τὸ σπίτια φαίνονται θαμπὰ γιατὶ ἡ ὁμίχλη ἁπλώνει ἀκόμη ἀπάνω τους τὰ λεπτὰ φτερά της.

Μονομιᾶς ὅμως ἕνα φῶς χύνεται παντοῦ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ προβάλλει μεγαλόπρεπος ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, ἐνῶ οἱ ἀκτῖνες του σκορπίζονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καλημερίζοντας τοὺς ἀνθρώπους, τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, ποὺ περιμένουν τὴν ἀνατολὴ ἀνυπόμονα γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴ δουλειά τους καὶ νὰ ζεσταθοῦν.

Ἀπτερος Νίκη [Α]

ΠΑΙΔΙΑ . . .

Ὅλοι γελάσαμε στὸ σπίτι μὲ τὸ ψώνιο του : Μιὰ κόκκινη βαλιτζούλα, τόση δά, γαρνιρισμένη μὲ ἄσπρες πατητὲς ραφὲς στὶς ἄκρες, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ παίρνουν τὰ πρωτάρικα μαθητούδιο στὸ σχολεῖο.

Καὶ περισσότερο γιατὶ μόλις εἴχαμε γυρίσει ἀπὸ ταξίδι καὶ ἦταν γεμάτο τὸ σπίτι ἀπὸ βαλίτζες, μεγάλες καὶ μικρές, σὲ διάφορα σχήματα.

Μέρες τώρα ἔτρωγε τ' αὐιὰ τῆς μητέρας ζητώντας της ἕνα ἑκατοστάρι.

— Παιδί εἶναι, σκέφτηκε στὸ τέλος ἐκείνη, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πράγματα στὸ σχολεῖο του, ἂς τοῦ τὸ δώσω.

Γι' αὐτὸ ἡ φούρκα της μεγάλωνε περισσότερο τώρα βλέποντας γιατὶ τὸ ἤθελε.

Ἦταν τὸ λιγότερο χρήσιμο πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς πῶς θαγόραζε.

— Τί θὰ τὴν κάνῃς ; ρώτησε μὲ τὸ δίκιο της στὸ τέλος.

— Θὰ φύγω, ἀστεισεύθηκε κ' ἐκεῖνος, θὰ βάλω μέσα τὰ ροῦχα μου ὅταν θὰ φύγω.

— Νὰ τὴν δώσῃς πίσω, δὲν σοῦ χρειάζεται ἔχομε τόσες βαλίτσες.

— Νὰ τὴν δώσῃς πίσω, ἐπέμειναν κ' οἱ ἄλλοι.

Κι' ἀληθινὰ δὲν βρίσκαμε νὰ τοῦ χρησιμεύῃ σὲ τίποτε. Τόσες βαλίτσες φύλαγαν ἄδειες στὸ πατάρι.

Ὡστόσο οἱ δυὸ μικρότερες ἐπιμείναμε ὑποστηρίζοντας τὸ ἀντίθετο.

Κι' εἴχαμε τὸν λόγο μας :

Τὸ ὄνειρό μας ἦταν ἀνέκαθε ἕνα μάτσο κλειδιὰ περασμένα σ' ἕνα διπλὸ στρογγυλὸ χαλκαδάκι. Κάθε κλειδί, νὰ κρύβῃ ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἄλλων νὰ φυλάγῃ ἀποκλειστικὰ γιὰ μᾶς, τόσα καὶ τόσα ὡραῖα πράγματα.

Καὶ νὰ ποὺ μᾶς δινόταν ἡ εὐκαιρία τώρα νὰ ἐγκαινιάσωμε τὸ ὀνειρευτὸ χαλκαδάκι τῆς νεοφερμένης βαλιτσούλας.

Ἔτσι εἴμαστε πρόθυμες νὰ πάρουμε τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ μας :

— Μὰ πῶς δὲν τοῦ χρειάζεται ; ὅλες μας οἱ βαλίτσες εἶναι μεγάλες. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη κατάλληλη στὰ μπάνια. Τί θαίξχη, τὰ καλοκαίρι; Δὲν πιστεύω νὰ φορεώνεται τὸ παιδί, μὲ κανένα ... μπαούλο γιὰ νὰ τὸν κοροϊδεύῃ ὁ κόσμος. . .

— Βέβαια, ξεθάρρεψε κι' ἀδελφός μας, ποὺ ὡς τὰ τώρα καθόταν μουδιασμένος σὲ μιὰ γωνιὰ σπάζοντας τοῦ κάκου τὸ κεφάλι του γιὰ νάβρῃ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ χρησιμότητα τῆς βαλίτσας ποὺ νὰ δικαιολογῇ κάπως τὴν ἀγορά της.

— Τὸ καλοκαίρι ; ξαφνιάστηκαν οἱ ἄλλοι. Μὰ μόλις μπῆκε ὁ χειμώνας.

—Ἔ, καλά, ὡς τότε θὰ τὴν. . . ἔχω ἐγώ. Θὰ κλειδώνω σ' αὐτὴν τὰ μικροπράγματά μου γιὰ νὰ μὴ μοῦ τὰ παίρνουν.

Κι' ἀληθινά, σὰ νάχαν περισσέψει τώρα τελευταῖα οἱ καυγάδες μὲ τὰ «μοῦ πῆρες καὶ σοῦ πῆρα». Αἰτία.., τὰ ἀδέσποτα.

Κι' οἱ μεγάλοι ποὺ ζαλίζονταν νὰ μᾶς ἀκοῦνε κάθε τόσο, φάνηκαν εὐχαριστημένοι κάπως γιατὶ τοὺς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ ἡσυχάσουν γιὰ λίγο. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔφεραν πιὰ καμμιὰ ἀντίρρηση. Ἐξ ἄλλου τί μποροῦσαν νὰ ποῦν, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει, τόσο ἀκριβά, ἄφηνε τόσο εὔκολα νὰ τοῦ τὴν πάρουν.

Μόνο ἡ μικρὴ φάνηκε δυσαρεστημένη.

—Ἂν ἤξερα, μοῦ ψιθύρισε ἀπαγοητευμένη, πῶς θὰ τὴν ἔπαιρνες ἐσύ, θὰ φώναζα κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νὰ τὴν δώσῃ πίσω,

— Θὰ σοῦ πάρω ἄλλη, τὴν καθησύχασε ὁ ἀδελφός μας.

Ὅμως δὲν τὸκανε. Ἡ καλύτερα δὲν τόλμησε.

Δὲν εἶχε βέβαια ὄρεξη νὰ δώσῃ ἀφορμὴ γιὰ νέες σκηνές.

Μόνο σὲ λίγο, σὰν πέρασε ἡ πρώτη φούρια ἔρχόταν κρυφὰ νὰ μοῦ γυρέψῃ ἕνα δεκάρικο «δανεικὸ» γιατὶ φοβόταν νὰ ξαναζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα.

Ἴσις [Β]

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Ταπεινὸ ἀλλὰ γεμάτο ἐμπιστοσύνη καὶ χάρη, εἶναι τὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μας.

Μιὰ μικρή, στενὴ καμαρούλα ποὺ κλείνει μέσα της μιὰν ἀτμόσφαιρα γλυκειὰ καὶ μιὰ γαλήνη λεπτὴ κ' ἀπέραντη. Κάμποσες εἰκόνες, μὲ γλυκὰ πρόσωπα Ἁγίων, κρέμουνται στὸν τοῖχο του κι' ἕνα καντηλάκι φέγγει μπρός τους σκορπώντας γύρω, ἡ μικρούλα ὁ-

λοκόκκινη φωτίτσα του, ἕν ἁπαλὸ πορφυρένιο φῶς.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ δωματιάκι, μὲ τὴν περίσσια χάρη του, ἔχει γιὰ ὅλους μας στὸ σπίτι, κάτι τὸ μαγικὸ κι' ἀνεξήγητο.

Ὅλοι μας τ' ἀγαπᾶμε καὶ τὰ θεωροῦμε σὰν ἕνα τρανὸ φύλακα τοῦ σπιτιοῦ.

Κάθε πρωΐ, μόλις σηκωθοῦμε, ἡ πρώτη μας φροντίδα εἶναι ν' ἀνάψουμε τὸ καντηλάκι.

Κι' ἀρχίζουν ἡ φιλονεικίες καὶ τὰ μαλλώματα ποιὸς νὰ φθάση πρῶτος, ν' ἀνοίξη τὴν πορτούλα καὶ νὰ πάρη τὸ ποτηράκι τοῦ μικροῦ καντηλιοῦ.

Ἐγὼ ὅμως, εἶμ' ἐκείνη ποὺ τ' ἀγαπῶ καὶ τὸ φροντίζω πιότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Κάθε πρωΐ, κατεβαίνω στὸν κῆπο, κόβω ἕνα μπουκέτο λουλούδια δροσερὰ καὶ τὰ βάζω μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίτσας.

Ὢ ναί! Πόσο ἀγαπῶ ἐκείνη τὴ γελαστὴ Παναγίτσα μὲ τὸ μικρὸ Χριστὸ ποὺ κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της.

Εἶν' ὅλη σκεπασμένη ἀπ' ἀσήμι καὶ τὸ πρόσωπό της ἐκφράζει μιὰ τόση μεγάλη καλωσύνη!

Πόσες φορὲς σὲ μέρες κρύες, χειμωνιάτικες, δὲν κλείστηκα στὸ μικρὸ εἰκονοστάσι, καὶ γονατιστὴ μπροστά της, τὴν παρεκάλεσα γιὰ τὸ μπαμπά μου ποὺ ἔλειπε μακριά.

Μὲ τὰ φτωχὰ χειμωνιάτικα λουλούδια στὰ χέρια τὴν παρακαλοῦσα ὥρα πολλή...

Σὰν σηκωνόμουνα γιὰ νὰ φύγω ἔβαζα τὰ λουλούδια σ' ἕνα μικρὸ βαζάκι, μπροστά της, καὶ ἔρριχνα ἕνα βλέμμα στὸ θεῖο πρόσωπό της, ρωτώντας την ἂν ἄκουσε τὴν ἄδολη προσευχή μου.

Καὶ μοῦ φαινότανε πὼς τὰ μάτια της ἐκεῖνα τὰ γλυκά, μοῦ ἀπαντούσανε κοιτάζοντάς με:

«Ὢ ναὶ μικρούλα μου, μεῖνε ἥσυχη. Ὁ καλός σου πατερούλης ταξιδεύει σὲ μιὰ θάλασσα γαλήνια κάτω ἀπὸ ἕνα ζεστό, ὁλοκόκκινο ἥλιο».

Κι' ἔβγαινα ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι, μὲ τὴν καρδιὰ ἀνάλαφρη καὶ τὴν ψυχὴ γαλήνια γιατ' εἶχε μέσα μου καταστάλάξει θεία παρηγοριά.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μικρὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ μου.

Μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα ποὺ μᾶς χαρίζει, εἶν' ἱκανὸ νὰ μᾶς ἀνακουφίση καὶ παρηγορήση σὰν ἡ λύπη φωλιάζει στὴν καρδιά μας.

Κι' εἶναι ἐκεῖνο πού, ἄς τὸ ἐλπίσω, θὰ μοῦ φέρη γοργὰ τὸ μπαμπά μου, ἁρπάζοντάς τον ἀπ' τὴν κρύα τῆς ξενητιᾶς ἀγκαλιά!..

Ἀρλεζιάννα [Β]

ΣΤΟ ΞΩΚΚΛΗΣΙ

Γκλάν, γκλάν... Χτυπᾶ τὸ σήμαντρο τ' ἅη-Γιάννη καὶ ἀντηχεῖ πέρα μακρυὰ κι' ἀκούγεται σὰν παράκληση θεϊκιά...

Γκλάν.., ἐλᾶτε πιστοὶ στὴν ἐκκλησία...

Ἀφήνει ὁ ζευγολάτης τὴ βουκέντρα καὶ πηγαίνει ν' ἀνάψη ἕνα κεράκι, νὰ κάνη εὐλαβικὰ τὸ σταυρό του στὸ Θεὸ ποὺ τοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς γῆς καὶ ζῆ.

Ἀφίνει ὁ τσομπάνης τ' ἀρνιά του καὶ τὴ φλογέρα καὶ τρεχᾶτος φτάνει μὲ τὴν ὑγεία ζωγραφισμένη στὰ μάγουλά του γιὰ νὰ ψάλλη δίπλα στὸν ψάλτη μὲ τὰ λίγα γράμματα ποὺ ἔμαθε μικρὸς ἀπ' τὸν πατέρα του.

Πᾶνε οἱ χωρικὲς μὲ τὰ καλά τους ροῦχα στολισμένες φορῶντας τὰ καρδαλὰ τσεμπέρια καὶ τὸ ψάλσιμό τους εἶναι σὰν μουρμουρητό, σὰν δέησης π' ἀνεβαίνει στὰ οὐράνια μυρωμένη ἀπ' τ' ἄρωμα πεύκου καὶ σχοίνου...

Γκλάν!.. χτυπᾶ τὸ σήμαντρο καλῶντας τοὺς πιστοὺς στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη.

Σίφουνας [Β]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

["Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1937 φυλλ. 35]

1.—Στὴ σελίδα 305, στήλη α', στίχος 45 («Τὸ δικαστήριο») λείπει ἡ λέξις *κουταλιά*.
2.—Στὴ σελ. 306, στήλ. β', στίχ. 3 («Πῶς ὁ κόρακας ἔγινε μαῦρος») λείπει ἡ λέξις *καμάρωνε*.
3.—Στὴ σελ. 367, στήλ. α', στίχ. 43 («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ») λείπει ἡ λέξις *ἐπομένως*.
4.—Στὴ σελ. 308, στήλ. β', στίχ. 15 («Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες» λείπει ἡ λέξις *ἐνώσουν*.
5.—Στὴ σελ. 309, στήλ. β', στίχ. 16 («Πρὸς τ' ἄστρα») λείπει ἡ λέξις *ἀγωνία*.
6.—Στὴ σελ. 310, στήλ. α' στίχ. 13 («Σ. Σ Σ.») λείπει ἡ λέξις *θαυμασία*.
7.—Στὴ σελ. 311, στήλ, α', στίχ. 17 (Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως) λείπει ἡ λεξις *πάντως*.
8.—Στὴ σελ. 312, στήλ. α', στίχ. 5 (Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις) λείπει ἡ λέξις *μαζί*.

Ἂν ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς διαγωνισμοῦ κρίνεται ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ σ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὶς δυσκολίες ποὺ συνάντησαν οἱ διαγωνιζόμενοι, τότε μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ὁ διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων εἶχε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Γιατὶ καὶ ἡ συμμετοχὴ ἦταν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες, καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ παρουσιάστηκαν θὰ τὶς καταλάβετε καὶ μόνοι σας, ὅταν θὰ ἰδῆτε μερικὰ ἀπὸ τὰ γνωστότερα ὀνόματα τοῦ Διαπλασόκοσμου ν' ἀναφέρονται μόλις καὶ μετὰ βίας στοὺς ἐπαίνους.

Τὴ λέξη *πάντως* δὲν τὴν βρῆκε κανεὶς ἀπολύτως. Οἱ περισσότεροι ἔβαλαν *ἀκόμη, πάρα* κτλ. Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅσους εἶχαν βρεῖ τὶς ὑπόλοιπες ἑπτὰ (κι' αὐτοὶ ἦταν ἐλάχιστοι) ξεχώρισα γιὰ τὰ μεγαλύτερα βραβεῖα ἐκείνους ποὺ στὴ θέση τοῦ «πάντως» εἶχαν βάλει *βέβαια*, ποὺ καὶ τὴν ἴδια σχεδὸν σημασία ἔχει καὶ ἐπίρρημα εἶναι καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ψηφίων.

Μεγάλες δυσκολίες παρουσίασε καὶ ἡ λέξη *ἀγωνία*. Πολλοὶ ἔβαλαν: σκέψη, θυσία, ἀπόφαση κτλ. χωρὶς νὰ σκεφτοῦν ὅτι οἱ πρῶτες δύο δὲν μποροῦσαν νὰ μποῦν γιατὶ τὸ ἄρθρο τελείωνε σὲ *ν* —ἄρα ἡ ἑπομένη λέξη ἔπρεπε ν' ἀρχίζη ἀπὸ φωνῆεν—καὶ ἡ τελευταία ἦταν πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ χωρέση.

Τὴ λέξη *θαυμασία* οἱ περισσότεροι τὴ βρῆκαν γιατὶ παρέθεσαν ἕνα ὁλόκληρο πίνακα ἀπ' ὅλα τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα: ὑπέροχη, ἔξοχη, μοναδικὴ κτλ. κτλ. Τὴ λέξη *μαζὶ* τὴ βρῆκαν ὅλοι σωστᾶ—ὅσοι δηλαδὴ κατάφεραν νὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

Καὶ μιὰ τελευταία παρατήρηση γιὰ τὴ λευκὴ λέξη τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς. Πολλοὶ στὴ θέση της ἔβαλαν: ἔτσι ὥστε, καὶ λοιπόν, ἔτσι λοιπόν, κτλ. Αὐτὸ εἶναι μεγάλο λάθος. Ἡ λευκὴ λέξις εἶναι πάντα *μία*, ὅσο μικρὴ κι' ἂν εἶναι. Προσέξτε το αὐτὸ γι' ἄλλοτε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἐ. Τσαμόπουλος*** [18 Ε], ***Γκάλιν*** [18 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Στέφανος τῆς Δόξης*** [16 Ε], ***Ἀνθρωπάκος*** [16 Ε], ***Ἀγκάθι*** [16 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον: Τρύπα στὸ Νερό, Διπρόσωπη, Αὐγερή, Παράξενη Μικρούλα, Λορελάϊ, Ἠλέκτρα, Σαρπηδών, Συριανός, Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον: Πούλια, Κυκλαμιά, Ἁγνὴ Καρδιά, Πιτσιρῖκος, Ἑλένη Καράτζογλου, Ἀφρόεσσα, Ὀλυμπιονίκης, Παιχνιδιάρα, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ὑδραιόπουλο, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Εὐάννα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον: Κόρη τοῦ Βορρᾶ, Κίρκη, Μπέτυ Ντάλ, Χρυσόθεμις, Μαργαρίτα, Ἀρχικατάσκοπος 22, Γκλόρια, Νοικοκυρούλα, Μελαχροινὴ Κατάσκοπος, Λήθη, Μπουκλέτ, Σαλωνίτισσα, Μερσεντές, Χιονισμένο Δενδράκι, Ἀρτανιάν, Ὀρεσιβία, Θηριοδαμαστής, Ὀρεινὸς Κερκύρας, Μελέαγρος, Γολιάθ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Βιργίλιος, Μαῦρο Διαμάντι, Ἀτρόμητος Θαλασσόλυκος, Ζούζουλο, Μικρὸς Φιλόσοφος, Στέλλα Βιολάντη, Τσιγγάνικο Βιολί, Ἄντυ Κόγκα.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Παναχαϊκόν*** [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων*** [18Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νικόλαος Α. Βαλετόπουλος*** [16Ε] ***Ἀτρόμητη Κολυμβήτρια*** [16 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον: Βασίλισσα Νεφερτίτι, Ἀγύριστο Κεφάλι, Ἄνθος Αὐγῆς, Ρητοράκι, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, Ἀλεξία, Σκυριανόπουλο, Ἔλγα, Μύρτα Φλώρη, Τόμπολα, Σίφουνας, Ἡλιοπερίχυτη, Ἁπλῆ Ζωή.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 12 Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀττὲ Ἰράμ, Χαραυγὴ τῆς Νειότης, Μικρούλα Τραλαλά, Ἀφανὴς Ἥρωας, Σκορπιός, Κυματίζουσα Κυανόλευκος, Λαΐς Μπροῦνι, Γκοῦσταβ Φραῖλιχ, Μπέτυ, Λεβεντόπουλο,

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον: Ζακυνθινούλα, Λοχαγὸς Ριχτόφεν, Ἡρῶ Σιδερῆ, Ρεμῆς, Γλαυκῶπις Ἀθήνη, Γλαῦκος, Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασόκοσμου, Δόνιφαν, Ἀρτανιάν, Ἥρως τῶν Θερμοπυλῶν.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ἀπὸ [8 Ε] εἰς ἕκαστον: Λευκὴ Ἀραπίνα, Ἀνοιξιάτικο Χαμόγελο, Ξενητεμμένο Πειραιωτάκι, Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα, Μαγεμένο Ρόδον, Ἐρρῖκος Λαγκαρντέρ, Ὑδραϊκὸν Κῦμα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

285ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων αἱ ὁποῖαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια «Διαπλάσεως» ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ μέχρι τέλους Ἰουλίου 1938.

Γίνονται ***τρεῖς*** Διαγωνισμοὶ Λύσεων τὸ ἔτος, ***ἕνας κάθε τετραμηνία.*** Ὥστε ὁ 285ος ποὺ προκηρύσσεται σήμερα εἶναι τῆς Β' Τετραμηνίας τοῦ 1938, ἤτοι Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου.

Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς ***δύο τάξεις***, τὴν ***Μεγάλη***, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ τὴν ***Μικρή***, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

Οἱ ἄλλοι ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι ὅπως τοὺς ἔχει ὁ Ὁδηγός. Ὁ κυριώτερος εἶναι ὅτι οἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται στὸ ἰδιαίτερο χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ ***λυσόχαρτο*** ποὺ πωλεῖται στὸ γραφεῖο μου. Ὅποιος θέλει λοιπὸν νὰ διαγωνισθῆ, πρέπει πρῶτα νἀγοράση δυὸ δεσμίδες τέτοιο χαρτί. (Ἡ δεσμὶς ἔχει ἀπὸ 13 φύλλα καὶ τιμᾶται δρ. 3,50 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό. Τὰ φύλλα ποὺ θὰ περισσέψουν τὰ κρατεῖ ὁ λύτης γι' ἄλλο διαγωνισμό). Ἡ προθεσμία ποὺ πρέπει νὰ στέλλωνται οἱ λύσεις εἶναι γραμμένη στὶς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Τοῦ σημερινοῦ π. χ. οἱ λύσεις εἶναι δεκτὲς ὡς τὶς 2 Ἰουνίου. Ἔχουν λοιπὸν καιρὸ ὅσοι θέλουν, νὰ προμηθευθοῦν καὶ Ὁδηγὸ καὶ Λυσόχαρτο γιὰ νἀρχίσουν νὰ στέλλουν.

Βραβεῖα θὰπονεμηθοῦν, χωριστὰ σὲ κάθε Τάξη, τὰ ὡρισμένα (βλ. Ὁδηγό).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 29 Μαρτίου 1938

ΑΠΟ τὸ σημερινὸ δωδεκασέλιδο, ποὺ ἔχει τόσα ὡραῖα πράγματα, ἀρχίζει κι' ὁ νέος 285ος Διαγωνισμὸς Λύσεων. Εὐκαιρία γιὰ νἀρχίσουν νὰ λαβαίνουν μέρος κι' οἱ νέοι συνδρομηταί. Ἂς διαβάσουν λοιπὸν μὲ προσοχὴ τὴν προκήρυξη κι' ἂς συμμορφωθοῦν.

Τὴν περασμένη Κυριακή, τὸ βράδυ στὶς 9,15. ὁ Σταθμὸς τοῦ Μπάρι μετέδωσε μιὰ διάλεξη τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴ Νεοελληνικὴ Ποίηση. Τὸ εἶχαν προαναγγείλει κι' οἱ ἐφημερίδες, ὥστε ὅσοι ἔχετε Ραδιόφωνο θὰ τὴν ἀκούσατε. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες, οἱ δικαιοῦχοι θὰ λάβετε καὶ τὸ Βιβλίο τῶν Ἑλληνικῶν Μεταδόσεων τοῦ Μπάρι. Ὅλες οἱ διευθύνσεις ἔχουν πιὰ σταλεῖ κι' ὁ Σταθμὸς θὰ ἔχῃ κάμει ἤδη τὴ διεκπεραίωση.

Γιατί νὰ εἶσαι «μεγάλη τεμπέλα», ***Μαῦρο Διαμάντι***; Δὲν προσπαθεῖς ὥστε στὸ ἑξῆς νὰ εἶσαι τουλάχιστο... μικρὴ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς κάπως συχνότερα; Ὁ κ. Ξ. μίλησε στὸ μνημόσυνο τοῦ Παύλου Νιρβάνα κι' ἂν πήγαινες θὰ τὸν ἐγνώριζες. Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχασες αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἔλα καμμιὰ μέρα στὸ γραφεῖο μου νὰ τὸν ζητήσῃς καὶ νὰ τὸν γνωρίσῃς. Τί ὡραῖος θὰ ἦταν ὁ ἑσπερινός, μὲ τὸ λόγο τοῦ Δεσπότη, στὸ ἐκκλησάκι. Ἀλλὰ γιατί τὸν λὲς «ἐπεισόδιο»;

Σπαθιστή, χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Γιὰ τὴ Σελίδα βεβαιότατα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς καὶ μετάφραση ἀπὸ τὸ γερμανικὸ ἀλλὰ μόνο ἕνα κομμάτι, καὶ ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἢ θἀπορριφθῇ, τότε μπορεῖς νὰ στείλῃς κι' ἄλλο. Σοῦ ἔστειλα 14 τετράδια καὶ 3 δεσμ. λυσόχαρτο. Περιμένω.

Δεϊλά, ἔχω μπροστά μου τρία γράμματά σου. Τὸ βλέπω κι' ἐγὼ πὼς μἀγαπᾷς πολύ, ἀφοῦ μοῦ γράφεις τόσο συχνὰ ἂν καὶ τελειόφοιτη μὲ τόσα μαθήματα. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ γελοιογραφία καὶ τὴ φωτογραφία, ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορῶ νὰ τὶς χρησιμοποιήσω (ἡ πρώτη ὄχι τόσο νόστιμη κι' ἡ δεύτερη θαμπή). Ἡ θεία σου δὲν ἦλθε ἀκόμα, ἀλλ' αὐτὸ νὰ μὴ σ' ἐμποδίζῃ σὲ τίποτα. Ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει, δυστυχῶς, νὰ σοῦ ἀπαντήσω καὶ στἆλλα ἐνδιαφέροντα ποὺ μοῦ γράφεις.

Ἂν ὄχι καθ' ἑβδομάδα, ***Ὀλυμπιονίκη***, θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ ἔγραφες τουλάχιστο κάθε δεκαπέντε. Ἄλλες, καὶ τελειόφοιτες, βλέπεις πόσο συχνὰ μοῦ γράφουν, ἐνῶ ἐσὺ δὲν εἶσαι πιὰ μαθήτρια. Πλησιάζει καὶ τὸ «ἀγαπητό σου» καλοκαίρι... Τὰ ρόδινα ὄνειρα ποὺ ἔκαμες γιὰ φέτος, εὔχομαι νὰ μὴ βγοῦν... καφετιὰ σὰν τὰ περσινά. Περιμένω καὶ τὴ Συλλογή.

Μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση, ***Μάτα Ρέβα***, διάβασα τὸ γράμμα σου μὲ τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῶν 60 χρόνων μου, μὲ τὶς ὡραῖες σου κρίσεις γιὰ τὸν «Τὲμ Σῶγερ» καὶ μὲ τὴν ἐξήγηση τοῦ ψευδωνύμου σου. Βέβαια, σ' ὅσους δὲν ἐδιάβασαν τὸν «Γάμο τοῦ Λοτί», δὲν λέει τίποτα. Ἀλλὰ σὺ θὰ τοῦ δώσῃς τώρα «χαρακτῆρα» καὶ θὰ τὸ κάμῃς νὰ λέῃ πολλά. Ἔστειλα τὸ 6ο φυλλάδιο.

Μάνυα, δὲν ἔχεις δίκιο γιὰ τὴ Γεωγραφία. Εἶναι πολὺ χρήσιμο μάθημα, ἐνδιαφέρον καὶ διασκεδαστικό. Ὅσο γιὰ τὴ δυσκολία ποὺ παρουσιάζει, νομίζω πὼς ἐξαφανίζεται ὅταν τὸ μελετᾷ κανένας μεθοδικά, πάντα μὲ τὸ χάρτη μπροστά του, κι' ὄχι μόνο ἀπ' τὸ βιβλίο. Ὁ χάρτης εἶναι ποὺ τὸ ζωντανεύει, ὁ χάρτης μᾶς κάνει, θᾶλεγες, νὰ βλέπουμε ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ ψηλά, σὰ νὰ ταξιδεύουμε μὲ ἀεροπλᾶνο. Πολλὰ γεωγραφικὰ ὀνόματα εἶναι βέβαια δύσκολα, ἀλλ' ἅμα τὰ προφέρει κανεὶς πολλὲς φορές, τὰ συνειθίζει. Ἄ, θέλω νἀγαπήσῃς τὴ Γεωγραφία ὅπως ἀγαπᾷς καὶ τὴν Ἱστορία. Καὶ δὲν μοῦ λές, Ἱστορία χωρὶς Γεωγραφία γίνεται;

Μύρτα-Φλώρη, ἡ ἐπικαιρότης τῶν κομματιῶν δὲν κοιτάζεται πάντα. Ἕνα πασχαλινὸ ἢ ἕνα Χριστουγεννιάτικο δὲν πάει βέβαια «κατόπιν ἑορτῆς», ἀλλὰ μιὰ «Χιονισμένη Νύχτα» μπορεῖ νὰ διαβασθῇ καὶ τὴν ἄνοιξη, ἀκόμα καὶ τὸ καλοκαίρι. Ὅσο γιὰ τὴ «Σκιὰ τοῦ Πύργου» ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, μοῦ φαίνεται πὼς ἕνα μυθιστόρημα μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπίσης ὡραῖο, κι' ὡραιότερο ἀκόμα, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἥρωες λόρδους καὶ λαίδες, παρ' ἁπλοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ. «Πένταθλο» ἐλπίζω πάντα νὰ προκηρύξω.

Ἀραπίνα, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινα. Ἔλαβα καὶ τὴ συνδρομή σου κι' εὐχαριστῶ πολύ. Ἀλλὰ γιατί ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς τόσο; Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα. Πῶς πῆγε ἡ σχολικὴ παράσταση τῆς 25 Μαρτίου; ἔλαβες μέρος καὶ σύ; Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς. Σ' εὐχαριστεῖ καὶ σὲ χαιρετᾷ κι' ὁ συμπολίτης σου κ. Ξενόπουλος.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία, ***Ἀδελαΐς Γ. Μπουρνιᾶ***. Σ' ἐνέγραψα κι' ἐλπίζω νὰ ἔλαβες ὅλα τὰ φυλλάδια ἀπ' τὴν ἀρχή. Πολὺ καλὰ εἶπε ἡ ἐξαδέλφη σου στὸ μπαμπά, ποὺ ἐδίσταζε νὰ σὲ κάμῃ συνδρομήτρια μὴν παραμελοῦσες τὰ μαθήματά σου. Εἶναι γεγονὸς πὼς τὰ Διαπλασόπουλα εἶναι οἱ καλύτεροι μαθητὲς κι' οἱ καλύτερες μαθήτριες· κι' ὄχι μόνο γιατὶ μαθαίνουν πολλὰ ἀπὸ μένα, παρὰ γιατὶ ἀποκτοῦν ἅμιλλα καὶ φιλοτιμία νὰ διακρίνουνται σὰν παιδιά μου.

Μῦρον τῆς Ἄνδρου, ὁ «Μπάρμπα Μακροπόδης», πραγματικῶς ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα ποὺ δημοσίευσα, δὲν βγῆκε σὲ βιβλία ἑλληνικά. Ἀγγλικὰ ὁ τίτλος του εἶναι «Daddy Long-Legs» καὶ μπορεῖς νὰ τὸ παραγγείλῃς στοῦ κ. Ἐλευθερουδάκη. Ὑπάρχει, νομίζω, καὶ σὲ γαλλικὴ ἔκδοση μὲ τὸν τίτλο «Papa les longues jambes», ρώτησε. Εἶμαι κατενθουσιασμένη ποὺ καὶ μεγάλη τώρα, καὶ δασκάλισσα, καταγίνεσαι μαζί μου ὅπως κι' ὅταν ἤσουν παιδί.

Δὲν ἔχει τόσο ἄδικο ὁ πατέρας σου, ***Πριγκίπισσα Οὐγκέτ***: τὰ Διαπλασόπουλα, σὰν Ἑλληνόπουλα, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν ξενικὰ ψευδώνυμα, καὶ καλὰ ἔκαμες ποὺ ἀλλάζεις καὶ τὸ δικό σου μ' ἕνα ἑλληνικό. Κι' ἐγὼ πολλὲς φορὲς σκέφθηκα νἀπαγορεύσω τὰ ξενικά, δὲν τὸ ἔκανα ὅμως γιατὶ θὰ ἦταν μιὰ ὑπερβολή. Καλύτερα νἀφίνω τὰ παιδιὰ στὴ διάθεσή τους καὶ μόνο νὰ τὰ συμβουλεύω νὰ προτιμοῦν ἑλληνικὰ ψευδώνυμα. Ἔτσι αὐτὰ εἶναι πάντα τὰ περισσότερα καὶ τὰ ξενικὰ ἀποτελοῦν μιὰ μικρὴ κι' ἀσήμαντη μειοψηφία. Ἔ, πῶς πῆγαν οἱ ἐξετάσεις καὶ στὰ τελευταῖα μαθήματα; Περιμένω τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Ἔ, βέβαια, ***Παράξενη Μικρούλα***, ὅ,τι καὶ νὰ κάμῃ ὁ Μάρτης, πάντα καλοκαίρι εἶναι. Ἐκτάκτως εἶναι τόσο χειμωνιάτικος ποὺ νὰ βάζῃ «τὴ γριὰ στὸ καζάνι»—ἀπὸ τὸ πολὺ κρύο—ὅπως λέει ὁ λαός. Τὸ τέλος τῆς «Ξανθῆς Κούκλας», ποὺ ἀνυπομονεῖς τόσο νὰ τὸ μάθῃς, δὲν θἀργήσῃ πολύ: τὸ Μάϊο τελειώνει. Ὁ «Τὸμ Σῶγερ» θὰ σὲ παιδέψῃ περισσότερο. Αὐτὸς θὰ βαστάξῃ ὅλο τὸ χρόνο. Ἀλλὰ γιατὶ εἶπα «θὰ σὲ παιδέψῃ»; Ἕνα ὡραῖο μυθιστόρημα, ὅσο περισσότερο διαρκεῖ, τόσο πιὸ μεγάλη εὐχαρίστηση δίνει.

Τὸ σημερινό σου γράμμα, ***Ξανθὴ Ὀρειβάτης***, μ' ἔκαμε νὰ σὲ γνωρίσω καλύτερα καὶ μ' εὐχαρίστησε πολύ. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σὲ λέω παλιὰ Διαπλασοπούλα ἀφοῦ ἔχεις τόσες διαπλασιακὲς οἰκογενειακὲς παραδόσεις. Ὤ, κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ δὲν διαβάζεις ἄλλο περιοδικὸ παρὰ μόνο τὰ φυλλάδιά μου καὶ τοὺς παλιοὺς μου τόμους. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καί, σὰν πρῶτο, θὰ τὸ κρίνω ἐπιεικῶς.

Ὀρφεῦ, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση. Σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὁδηγὸ κι' ἔτσι θὰ μάθῃς τώρα τί εἶναι Ξεσπάθωμα, Μικρὰ Μυστικά, Εὔσημα καὶ τἆλλα ποὺ δὲν ξέρεις. Γράφε μου γιὰ νὰ φαίνεσαι καὶ στὴν Ἀλληλογραφία ποὺ τόσο σοῦ ἀρέσει. Καὶ πάντα στὸν ἑνικό· ἔτσι μοῦ γράφουν ὅλα τὰ παιδιά μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ξενιτεμένη Ἑλληνοπούλα, κ. (ΠΚ). Τὶκ-Τάκ, κ. (ΚΝ). Γκρέτα Γκάρμπο, κ. (ΑΒ). Σὰρλ Μπουαγιέ, ἀ. (ΑΒ). Ὀρφεύς, ἀ. (ΣΝ). Δὸν Ζουάν, ἀ. (ΑΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἄνθος Αὐγῆς, ἀ. Μόγλης, ἀ. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της ***Μάγκαν*** (τὰ ἔλαβα ὅλα, ἔ, τώρα ποὺ διάβασες τὸν Ὁδηγό, ξέρεις ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση· εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ φροντίζεις τόσο γιὰ τὴ διάδοσή μου·) ***Κατάσκοπον 33*** (ἡ Ἐπιτροπὴ ἔγινε ἀπὸ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν ποὺ ἐδήλωσαν πὼς θέλουν νὰ λάβουν μέρος· διεύθυνση δὲν μπορῶ νὰ δώσω ἐγώ, οὔτε δημοσίᾳ οὔτε ἰδιαιτέρως· ὅπως τὰ ψευδώνυμα, ἔτσι κι' οἱ διευθύνσεις εἶναι μυστικές·) ***Χοντροκέφαλον*** (ἔστειλα 4 τε-

τράδια') *Ἀμφιτρύωνα* (ἔστειλα 16 τετράδια· τοὺς διέκοψα') *Γ. Ἀγουρόπουλον*· (ἔλαβα κι' ἔστειλα ἀπόδειξη· εὐχαριστῶ πολύ') ***Σιδηροῦν Λοῦκα*** (σοῦ τὸ ἐνέκρινα· λύσεις μπορεῖς νὰ στέλνῃς πάντα') ***Μαρκησίαν τῆς Χάριτος*** (ἔστειλα ὁ τετράδια· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἔτσι, νὰ μὴν εἶναι «ἀδρανής»· καλύτερα λοιπόν ποὺ δὲν ἐδημοσιεύθηκε ἐκείνη ἡ Ἀγγελία') ***Λευκὴν Καμέλιαν*** (θὰ διαβάσω τὴ μετάφρασή σου καὶ θὰ σοῦ πῶ· ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις· περιμένω τὸ ἐκτενέστερο γράμμα') ***Μωραΐτικο Σταφόλι*** (τὸ ψευδώνυμο ἀνανεώθηκε, τὸ κομμάτι μὲ τὴ σειρά του') ***Δοξασμένο Νησί*** (εἶδα τί ὡραῖα ποὺ γιορτάσατε ἐκεῖ τὴν 25 Μαρτίου· καὶ τοῦ χρόνου· εὔχομαι περαστικὰ τῆς μαμμᾶς') ***Λορελάϊ*** (ὅσα ἦταν δυνατὸ νὰ γίνουν, ἔγιναν κι' ἔστειλα λογαριασμό· ἀποφεύγω νἀναφέρω τίποτα, γιὰ νὰ μὴ σᾶς... δολοφονήσω !) ***Ραμνουσίαν Ἀρτέμιδα*** (ἔλαβα, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· ὡραῖα ἐκθέτεις τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν «Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχο») ***Ξανθὴν Ἀμαζόνα*** (χαίρω πολύ· θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· ἡ Ἀγγελία κάνει ὀρ. 18 καὶ ξαναστεῖλε την μὲ τὸ ἀντίτιμο νὰ δημοσιευθῇ') ***Φαέθοντα*** (θὰ διαβάσω τὸ κομμάτι σου μὲ τὴ σειρά του· τὶς ἔλαβα· φυλλάδια ἔστειλα') ***Μόγλην*** (σοῦ ἀνανέωσα τὸ παλιό γιατὶ τὸ ἄλλο δὲν μοῦ ἄρεσε τόσο· καλὴ πρόοδος στὸ νέο σχολεῖο· καλῶς νὰ ἔλθῃς') ***Δάφνην τοῦ Κήπου*** (εἶδα τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὴν Ἁγία Παρασκευή· ναί, τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς ὅσο συχνὰ θέλεις') ***Ἄπτερον Νίκην*** (περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὶς παραστάσεις αὐτὲς τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου στὸ Βασιλικό· σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους 1914 καὶ 1923') ***Ἀνοιξιάτικο Χαμόγελο, Ἴσιδα, Βασίλισσαν Νεφερείτι*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἴδε προκήρυξιν εἰς τὴν ὀπίσθεν σελίδα. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 2 Ἰουνίου.

225. Λεξίγριφος

Δυὸ νότες καὶ δυὸ σύνδεσμοι
Ἂν μποῦνε στὴ γραμμή
—Παράξενο πολύ—
Μᾶς κάνουν ἕνα... εὔγευστο
Καὶ σπάνιο πουλί. **Περσεύς**

226. Στοιχειόγριφος

Νῆσος εἶναι ἀπ' τὶς μεγάλες
Στὸ Αἰγαῖο ποῦχει κι' ἄλλες.
Μ' ἂν τῆς λείψῃ τὸ κεφάλι
Κι' ἕνα γράμμ' ἂν πάρῃ ἀκόμα,
Καταντάει κοινὸ χῶμα.
Ἠλέκτρα

227. Μεταγραμματισμὸς

Νέα ἡ γραία εἶν' Ἀγγλίδα,
Ἀλλὰ πάντα δεσποινίδα·
Ἂν τὴ μέση λίγο ἀλλάξῃς
Σιχαμένο ζῶο θὰ φτιάξῃς·
Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

228 Μεταλεξισμὸς

Βγάζω οὐρά,
Βάζω παρά.
Κι' ἀπὸ μακρινὴ μιὰ χώρα,
Ἄλλην ὅμοια βλέπω τώρα.
Ἄσπρος Κόρακας

229—233. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Πάρος, Τῆνος, μένος, φανός, ναῦς.
Μαγεμμένο Βασιλόπουλο

234. Κλῖμαξ

Ρ — Σ
Ρ — — Σ
Ρ — — — Σ
Ρ — — — — Σ
Ρ — — — — — Σ
Ρ — — — — — — Σ
Ρ — — — — — — — Σ
Ρ — — — — — — — — Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν : μέλος, κίνησις, ποταμός, σχῆμα, μελῳδός, λεοντόκαρδος, παχύδερμον, ἐπίθετον (παρατσούκλι) βυζαντινοῦ αὐτοκράτορος.
Ἠλέκτρα

235. Ρητὸν διὰ Συναρμολογήσεως

Ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων νὰ φαιρεθοῦν δύο συνεχῆ γράμματα καὶ νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ παρομένοντα διὰ νὰ σχηματισθῇ ρητὸν ἀρχαίου φιλοσόφου:

γαλῆ, ροιά, Σκωτία, εἰδή, Διδώ, δάσος, κόμη, μέλι, νόσος.
Ὑποπλοίαρχος Κρίστιαν

236. Μικτὸν

σφς-οιω-κτς-αοηει-σφς
Εὐάνναι

237. Γρῖφος

τὸ		εεεεε	εεεε
τὸ	τὸ Μὸθ	ε	ε
Κῶς	Λίψ	ε	εεε
τὸ	τὸ ἦν	ε	ε
τὸ		ε	εεεε

Ἀγγουρολογιώτατος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3.

28 Ἀμφιτρίτη (ἀμφί, Τρίτη).—29. Μίλητος-ἀμίλητος.—30. Ρώμη-κώμη.—31. Ἀγρὸς-Ἄργος.—32.
Χ Α Ρ Α 33. ΥΠΕΡΒΟΛΟΣ (πρόβο-
Α Γ Α Ρ λος, ἔρεβος, ρύπος, Βόλος,
Ρ Α Κ Η ὀβολός, λεπρός, σπόρος).—
Α Ρ Η Σ 34—38. Διὰ τοῦ Κ : ***κλοιός, κέρμα, Κύρος, ἄκατος, ἀκοή.***—39. ΤΗ-ΝΟΣ (Τολμηρός, Ἤπιος, Νάνος, Ὀξύς, Σιγή).—40. Περὶ ὄνου σκιᾶς.—41. ***Ὑπερασπίζου τὴν σημαίαν*** (ὑπὲρ ας πί, ζοῦτιν, σῃ μὲ α, ν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΗ'—290]

«Ποιὸ τὸ διαπλασόπουλο τῆς ἡμέρας ;» Διαπλασόπουλα, ψηφίσατε στὸ δημοψήφισμά μας [ΔΗ'—163].
ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

[ΔΗ'—291]

Λόγῳ λάθους δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν (ΔΗ—243) τὸ (Διάπλ : Βεβαιότατα). Δημοσιεύεται τώρα.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΔΗ'—292]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια· στείλατε πρῶτοι : Στέφανον Βαλαβάνην, Αἰγινήτου 10, Ἀθήνας.
Χονδροκέφαλος

[ΔΗ'—293]

Νερμίν, Δανάη ἀγαπημένες μου, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείξατε σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀρρώστειας μου. ***Νινέττα***

[ΔΗ'—294]

Ἀζιαντέ ! διάβασα τόν. . . διάλογο. Ἡ Μαρίνα μὲ πέννα ἔγραψε ἢ μὲ τὰ δάκτυλά της ; ***Πριγκίπισσα Οὐγκὲτ***

[ΔΗ'—295]

Τὰ παιδάκια Σταυροπόθης — Βρασῆς — Κυκλῶν — Τιτὰν δέχονται ἀλληλογραφία στὴ γιαγιούλα τους, διότι εἶναι μικρὰ ἀκόμη. ***Τὶκ-Τὰκ***

[ΔΗ'—296]

Δ Διαπλασόπουλα. . . τρέμετεεεε ! ! ! . . . —***Ἀστέρες***, σηκώστε πανιὰ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.—***Ἀνοιχτόκαρδοι, Μυστηριώδεις Κατάσκοποι***, χανόσαστε ! ! ! — ***Συριανά*** Διαπλασόπουλα, ὑποταχθῆτε ! ! ! ἔφτασε ὁ. . . ***Μπαμπαοῦ !***

[ΔΗ'—297]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Γράφατε : Ἀντίδα Ἕλλην Χαριτωνίδου, Ἱπποκράτους 147 Ἀθήνας διά : ***Τὶκ-Τὰκ***

[ΔΗ'—298]

Διαπλασόπουλα-ες, ἀλληλογραφοῦμε ; Γράφετε πρῶτοι : Φούλην Ν. Δαβιώτου, Σπευσίππου 38 Ἀθήνας, διά :
Δάφνην τοῦ Κήπου

[ΔΗ'—299]

Ξανθὴ Ὑδραιοπούλα, Ὑδραϊκὸν Κῦμα : Γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπή ; Περιμένω. —***Βίλλυ Φρὶτς***: Θέλω κι' ἐγὼ φωτογραφίες ἀπὸ τή...Χαβάϊ !!! ***Λορελάϊ***

[ΔΗ'—300]

Διαπλασόπουλα - Διαπλασοπούλες, Γειά σας ! ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

[ΔΗ'—301]

Μὲ κάθε σοβαρὸ Διαπλασόπουλο - Διαπλασοπούλα, αἰσθήποτε γυμνασιακῆς τάξεως, ἀλληλογραφῶ. Γράφατε : Γεώργιον Γεωργίου (διὰ τὸν ***Δὸν Ζουάν***). Ὁδὸς Κουμουνδούρου 63, εἰς Βόλον.
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

[ΔΗ'—302]

Κατερχομένη ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων μου, χαιρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλες τὶς Διαπλασοποῦλες τῆς Μεσαίας Τάξεως. Γράφατε: Ἄδα Ἐδὰν Πετρίδου, Ἰονικὴν Τράπεζαν Ἀθήνας, διά : ***Ξανθὴν Ὀρειβάτιδα***

[ΔΗ'—303]

Πορτραῖτο τῆς ***Τρελλῆς Χαβανέζας*** : Ταβανόσκαυπα — μὲ καστανὰ μαλλιὰ —καὶ καστανὰ ματάκια—καὶ μὲ...γιαλάκια —μὲ μύτη ἑλληνικωτάτη—καὶ μ' ὅλα αὐτὰ χαριεστάτη. ***Ξανθὴ Ὀρειβάτις***

[ΔΗ'—304]

Διακόπτω πᾶσαν ἀλληλογραφίαν ἕνεκα ἀπροόπτου ἀναχωρήσεώς μου στὸ ἐξωτερικόν. ***Ρούμπη Κήλερ***

[ΔΗ'—305]

Διὰ λόγους ἀνωτέρους διακόπτω ΠΑΣΑΝ ἀλληλογραφίαν.
ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

[ΔΗ'—306]

Ἡρακλειώτισσα, εἶναι καιρὸς ποὺ σοῦγραψα κι' ἀκόμη νἀπαντήσῃς· γιατί; Γράψε μου. ***Ἀναδυομένη***

[ΔΗ'—307]

Σία κι' ἀράξαμε, Ζωντανή Κουκλίτσα = Ἀργυρῶ (Δουλοῦ) Παπᾶζογλου !..
Βαρκούλα τοῦ Νείλου

[ΔΗ' 308]

Ὁ ***παιδὲ τοῦ Ἀμερικανισμοῦ***, γράψε μου πρῶτος. Δ]σις Κυρίαν Μ. Γιαμαλῆ (Ν.Ν.), Ἁγίου Μελετίου 104, Ἀθήνας
Ντανιὲλ Ντεριὲ

[ΔΗ'—309]

Ρόμπερ Τέϋλορ, ἐσὺ ποὺ μὲ ξέρεις, γιατὶ δὲν μὲ ἀποκαλύπτεις ! Περιμένω.
Ντανιὲλ Ντεριὲ

[ΔΗ'—310]

Ἀστέρας : Νὰ βεβαιώσῃ Διάπλασις· στόπ. Κατασκόπους : Ὁ Πρόεδρος μέλος ; Πράβο ! στόπ. Θαλασσοκράτορα : Δὲν διετέλεσε ποτὲ ὁ Πρόεδρός μας. . . κεραμιδοεισπράκτορας, ἴσως ἐσὺ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον...Ἀγυιόπαις ! ὀh ! . . —Ὅλως ὑμετέρα.
ΡΑΔΙΟ-ΕΛΛΑΣ

Τύποις Σ. Σεργιάδου